

Ezechiel - Comentarii W. McDonald

A. Circumstanțele lui Ezechiel

Cartea începe cu Ezechiel aflându-se deja în captivitate, unde fusese dus cu prilejul unei deportări anterioare. Dar el a profețit despre distrugerea Ierusalimului cu circa șase sau șapte ani înainte ca aceasta să fi avut loc. Ezechiel avea probabil treizeci de ani în acest punct („în al treizecilea an"). Primele douăzeci de capitole au fost scrise înainte de căderea Ierusalimului, dar după primele deportări.

viziunea lui Ezechiel cu tronul așezat pe un car

B. Vedenia lui Ezechiel despre slava lui Dumnezeu pe tronul de pe car

Primul capitol se ocupă de vedenia slavei lui Dumnezeu printre captivi. Ezechiel a văzut mai întâi un vânt năprasnic ce venea din nord. Apoi a văzut patru făpturi vii, fiecare având patru fețe (leu, bou, vultur, om) patru aripi, picioare drepte și mâini sub aripile sale. (Aceste patru fețe au fost de obicei asociate cu cele patru portrete ale Domnului în Evanghelii: Matei - leul (Cristos ca Rege); Marcu - boul (Cristos ca rob, slujitor); Luca - omul (Cristos ca Omul desăvârșit); Ioan - vulturul (Cristos ca Fiul lui Dumnezeu)). Făpturile simbolizează acele atribute ale lui Dumnezeu care se văd în cadrul creației: maiestatea Sa, puterea, iuțeala și înțelepciunea Sa. Multe națiuni îl dau uitării pe Dumnezeul ce tronează deasupra norilor. Ele se închină atributelor Sale, în loc să l se închine Creatorului însuși. Deasupra firmamentului se afla un tron, pe care ședea Domnul slavei. Lângă fiecare din făpturile vii era o roată sau mai degrabă o roată în interiorul unei roți (sau poate o roată era dispusă la nouăzeci de grade față de cealaltă roată, ca un giro-scop). Astfel viziunea pare să reprezinte un car pe care stă așezat tronul, cu roți pe pământ, cu cele patru făpturi vii susținând o platformă, deasupra aflându-se tronul lui Dumnezeu. Or, tocmai această vedenie a slavei lui Dumnezeu a precedat chemarea lui Ezechiel la slujba de profet.

Pasajul acesta evocă răspunsul din superbul imn compus de Faber:

Dumnezeul Meu, ce minunat ești Tu!

Ce strălucită-Ți este maiestatea!

Ce frumos e scaunul Tău de îndurare, în adâncimile lumii arzătoare!

Ce înfricoșători sunt anii Tăi eterni,

O, Domn al veșniciei, Clipă de clipă, neîncetat,

De îngeri prosternați înaintea Ta adorat!

Tatăl lui Isus, răsplată a iubirii,

Ce nespūsă încântare va fi

Când proșternut 'naintea tronului Tău Te voi privi fără 'ncetare.

- Frederick William Faber

Ezechiel explică la 43:3 că ceea ce a privit a fost vedenia pe care a văzut-o când El a venit să distrugă cetatea. (Traducerea NKJV, urmând textul masoretic, spune: „Când am venit." Nota din ediția The New Scofield asupra acestei probleme textuale sună astfel: „Evident nu Ezechiel a fost cel care a venit să distrugă cetatea Ierusalim din pricina păcatelor sale, ci Domnul însuși. Pe baza cerințelor contextului, după consultarea a șase manuscrise, a versiunii lui Theodotion precum și a Vulgatei, cea mai bună variantă la care se poate ajunge este «Când El a venit să distrugă cetatea.» O redare posibilă și probabil de preferat ar fi să citim ultima literă din cuvântul controversat drept o abreviere des folosită a termenului „Domnul”. În acest caz am avea varianta: «când Domnul a venit să distrugă cetatea.»”) Cu alte cuvinte, vedenia L-a descris pe Dumnezeu în slava Sa venind din nord cu judecată asupra Ierusalimului, babilonienii fiind agenții prin care Și-a adus El la îndeplinire judecata.

1. Caracterul poporului - răzvrătit

Duhul a intrat în Ezechiel, l-a pus pe picioare și i-a spus să profețească unei națiuni răzvrățite, Iuda, cu privire la consecințele răzvrătirii sale. Ezechiel trebuia să fie neînfricat și ascultător. Domnul l-a împuternicit pe Ezechiel, pe care îl numește „fiul omului”. Această expresie importantă apare de nouăzeci de ori în cartea Ezechiel. Taylor explică modul în care este folosită:

Primele cuvinte pe care i le adresează Dumnezeu lui Ezechiel îl așează pe profet la locul convenit înaintea maiestății pe care a văzut-o în vedenia sa. Expresia/ fiul omului este un ebraism ce subliniază insignifianța lui Ezechiel, faptul că nu era decât un om. „Fiul lui” subliniază ideea de „a fi părtaș al firii” lui... și astfel când O combinăm cu adam, adică „om”, sensul obținut este acela de „ființă omenească.” (Traducerea NRSV parafrazează sintagma „fiu al omului”, spunând „muritor” pentru a evita folosirea unor termeni pe care-i numește „cu orientare masculină”, adică fiu și om; dar asta estompează legătura cu Daniel și cu modul în care folosește Domnul nostru acest text.) La plural este o expresie frecventă prin care este desemnată „omenirea”.

Deja când ajungem la Daniel (7:13,14) acest titlu capătă implicații aproape mesianice iar în veacul întâi termenul îi este aplicat lui Mesia. Modul în care utilizează Domnul nostru acest titlu pare să profite de ambiguitatea dintre sensul său simplu și cel tehnic, așa încât, într-o privință, El nu putea fi acuzat de a fi pretins pe față că este Mesia, pe când în altă privință El nu i-a oprit pe cei înzestrați cu înțelegerea spirituală corespunzătoare de a accepta semnificația mai deplină a persoanei Sale.

2. Natura mesajului - judecata, reliefată de sul (2:8-3:3)

Apoi lui Ezechiel i se poruncește să mănânce un sul pe care erau scrise cumplitele judecăți ce aveau să se abată peste națiune. Ezechiel a fost prevenit să nu se aștepte ca mesajul său să fie îndrăgit de oameni. Și noi suntem preveniți că orice vestire fidelă a evangheliei va trezi împotrivire în rândurile celor nemântuiți. Este ceea ce se numește ocara crucii. Pentru unii oameni noi suntem mireasma morții.

Ezechiel a mâncat sulul, cum i s-a poruncit. Un profet ulterior lui, „Ioan Dezvăluitorul,” avea să facă același lucru (Apocalipsa 10:8-10). Orice profet sau predicator trebuie să interiorizeze mesajul, făcându-l o parte integrantă a vieții sale (cf. 3:10).

3. Caracterul poporului - nerușinat și împietrit

Apoi Dumnezeu a repetat ca Ezechiel este trimis la un popor care nu va asculta (Iuda este numită aici Israel). Obstacolele lingvistice pot fi învinse, după cum ne spun misionarii. Dar obstacolul unei inimi răzvrătită nu poate fi biruit. Ezechiel trebuia să dea dovadă de curaj în cuvântările sale către evreii din țară și către cei din captivitate. Adevărații slujitori ai lui Cristos trebuie să fie cu mintea ascuțită, dar nu și cu inima împietrită.

4. Rolul profetului - străjer (veghețor) 3:12-21

Apoi Domnul l-a dus pe Ezechiel la captivii de la râul Chebar, unde profetul a stat cu ei în tăcere timp de șapte zile. Kyle Yates descrie situația lui Ezechiel:

Chemarea lui Ezechiel de a-și părăsi căminul confortabil și de a se duce să le predice captivilor de la Tel-Abib a venit ca o întrerupere neplăcută. El a simțit mâna lui Dumnezeu asupra sa și a conștientizat o chemare divină, o obligativitate căreia nu putea să i se opună. Cu toate acestea el a plecat să-și ia în primire această sarcină ingrată sub imperiul unui duh plin de amărăciune. Din fericire pentru el și pentru popor el nu a început să predice imediat, ci a stat jos alături de acești oameni necăjiți o săptămână întreagă. Experiența aceasta i-a dăruit o înțelegere clară a problemelor lor, a necazurilor prin care treceau și a nevoilor acute ce-i frământau. Predicatorul care reușește să vadă viața prin prisma enoriașilor săi va putea să le vină în ajutor, asigurându-le conducerea de care au atâta trebuință.

Ezechiel a fost numit în postul de străjer, având responsabilitatea de a vesti Cuvântul lui Dumnezeu și de a-i avertiza pe oameni cu toată solemnitatea. Faptul solemn al vinovăției de sânge ne este predat nu doar în Vechiul Testament (v. 18-20), ci și în Noul Testament (Fapte 20:26). Oricât de mare ar fi responsabilitatea solului lui Dumnezeu, creștinii nu trebuie să interpreteze aceasta în sensul că li s-ar cere să vâre Evanghelia cu forța pe gâtul oricărei persoane ce le iese în cale sau să mărturisească în absolut orice loc, de pildă în lifturi. În pofida acestei mari responsabilități, Dumnezeu i-a închis gura lui Ezechiel, el trebuind să aștepte prilejurile nimerite hărăzite de Dumnezeu. La rândul nostru, și noi trebuie să fim sensibili la călăuzirea Sa în lucrarea de mărturisire. Uneori trebuie să tăcem. Trist e însă că cei mai mulți dintre noi tăcem când ar trebui să vorbim, mărturisindu-L.

1. Lui Ezechiel i se poruncește să mimeze că e mut până când îi va spune Dumnezeu să vorbească

Mai întâi Ezechiel a ieșit în câmpie unde a privit slava Domnului. Apoi i s-a poruncit să se ducă acasă, unde va fi legat și mut până când Dumnezeu îi va dezvălui ce trebuie să spună.

2. Asediul Ierusalimului prefigurat prin imaginea cărămizii

Ierusalimul a fost clădit cu pietre pe o temelie de stâncă. Cărămida (făcută din lut, aidoma țiglei) este un simbol al Babilonului (cf. Geneza 11:3, 9). Acum Ierusalimul a devenit mai rău chiar decât Babilonul în imoralitatea și idolatria sa (vezi 5:7). Prin urmare, Dumnezeu i-a poruncit lui Ezechiel să înfățișeze asediul Ierusalimului, folosind o tăblie din lut (o țiglă) care să reprezinte cetatea și o farfurie din fier (sau tigaie) care să înfățișeze zidul de fier care avea să taie cetatea, izolând-o de orice ajutor. De aici reiese că însuși Dumnezeu era Cel care asedia Ierusalimul. Lui Ezechiel i s-a spus să stea culcat pe partea stânga timp de trei sute nouăzeci de zile pentru Israel și respectiv pe partea dreaptă patruzeci de zile pentru Iuda. Fiecare zi reprezenta un an, dar nici o explicație nu e în măsură să ofere o soluție complet satisfăcătoare. Septuaginta încearcă să rezolve problema făcând din „390” „190”, dar această modificare nu-și găsește suport în manuscrisul ebraic. O altă întrebare căreia nu i se dă răspuns este dacă Ezechiel realmente a stat culcat pe o parte și pe alta, zi și noapte, aceste două perioade de timp. Mulți comentatori sugerează că a stat culcat doar o parte din zi, cât a putut fi văzut de public, deoarece acesta era un mijloc vizual de predare.

Aceste versete se referă la foametea pe care a generat-o asediul, când s-a trecut la raționalizarea alimentelor și apei. La început fecalele umane trebuiau folosite drept combustibil pentru cuptorul de copt, deși ulterior s-a trecut la situația mai obișnuită a utilizării gunoierului de vaci. Capitolul este o descriere plastică a asediului, cu toate neplăcerile, foamea și întinarea ce l-au însoțit - toate fiind consecința păcatului lui Iuda și a îndepărtării sale de Dumnezeu.

3. Soarta poporului prezisă prin recurgerea la imaginea unei săbii ascuțite și a părului

În cadrul unei lecții practice, Ezechiel a arătat că o treime din cetate avea să moară mistuită de foc sau foamete (v. 2). o treime avea să cadă răpusă de sabie (cuțitul) iar ultima treime avea să fie împrăștiată în alte țări (comparați v. 2 cu v. 12). O rămășiță avea să fie cruțată, dar chiar și unii din această categorie aveau să piară ulterior (v. 3, 4), aceasta fiind probabil o referire la cei ce au fost uciși când Ișmael l-a asasinat pe Ghedalia. Aceste nenorociri aveau să se abată peste Ierusalim din pricina faptului că oamenii s-au purtat mai rău decât națiunile din jur, în pofida privilegiilor nespuse de mari de care au avut parte. Cât despre noi, creștinii, nouă ne-au fost încredințate privilegiile și mai mari decât ale evreilor. Domnul să ne dăruiască harul de a nu le da o întrebuintare greșită, pentru ca nu cumva să ne atragem astfel o judecată

vremelnică și pierderea răsplăților eterne!

Canibalismul avea să se practice pe scară largă (v. 10). Din pricina faptului că templul a fost întinat, Dumnezeu nu va avea milă (v. 11-13). Evreii aveau să fie disprețuiți printre națiuni, fiind supuși la acte de violență și nimicire (v. 14-17).

B. Distrugerea idolatriei și păstrarea unei rămășițe a poporului

„Munții Israelului” din aceste versete se referă la idolatrie, întrucât altarele idolești (înălțimile) erau construite de obicei în vârful munților. Țara avea să fie pedepsită din pricina idolatriei sale.

O rămășiță avea să fie cruțată; oamenii aceștia aveau să-și aducă aminte de Domnul în captivitatea lor, făcându-li-se silă de ei înșiși pentru urâciunile comise (v. 8-10). Idolatria avea să fie pedepsită prin ciumă, război și foamete (v. 11-14).

În toate veacurile Dumnezeu își păstrează o rămășiță care îl mărturisește - nu majoritatea morală, ci minoritatea disprețuită.

C. Iminența și asprimea invaziei babiloniene

A venit vremea judecății lui Dumnezeu și se va ști cu siguranță că Domnul este Cel care a lovit (v. 1-13). Nimeni nu va răspunde chemării la bătaie; curajul și tăria vor păli datorită cumplitei distrugerii (v. 14-18).

Averile materiale nu vor fi de nici un folos (v. 19). Întrucât templul („frumusețea podoabelor sale”) a fost întinat cu idoli, acum avea să fie dat străinilor - babilonienii, care îl vor prăda și întina (v. 20-22).

Toate categoriile sociale aveau să fie afectate de pustiire - de la rege, prinți, profeți, preoți și bătrâni până la oamenii de rând. Oamenii de rând ar fi trebuit să fie o mărturie pentru Dumnezeu, dar ei au eșuat lamentabil. Singura mărturie pe care o pot da ei acum lui Dumnezeu este prin judecată. Ce gând solemn! Judecata este completă acum, cuprinzând toate categoriile de oameni și întreaga țară. Orice națiune care respinge cunoștința lui Dumnezeu își pierde fibra morală și astfel nu mai dispune de nici un mijloc de sprijin când se abat necazurile. Principiul e valabil și în cazul persoanelor individuale.

D. Vedenia groaznică a idolatrii din templu

Bătrânii au fost nevoiți să asiste la judecata pe care ar fi trebuit să încerce s-o stăvilească. Cam așa stau lucrurile și în ziua de astăzi. Domnul l-a transportat pe Ezechiel din Babilon la Ierusalim. În vedenii. Acolo a văzut câteva exemple cumplite de idolatrie a poporului. El a văzut un chip de o abominabilă idolatrie la intrarea în templu - care a stârnit gelozia Domnului.

Al doilea lucru pe care l-a văzut profetul a fost în curtea templului. Bătrânii lui Iuda erau adunați acolo, fiecare având în mână o cădelniță, închinându-se la imaginile murdare înfățișate pe pereți de jur împrejur.

A treia vedenie a fost la poarta de nord - unde femeile îl plângeau pe Tamuz, o zeitățe babiloneană. Se credea că la moartea sa se vestejeau legumele.

Al patrulea caz de idolatrie s-a aflat în curtea interioară a templului, unde circa douăzeci și cinci de bărbați, reprezentându-i pe preoți, se închinau soarelui, luând parte la practicile deșănțate asociate cu acel cult. Referirea la „ramura” din versetul 17 este greu de descifrat. A-și apropia ramura de nas însemna probabil dispreț la adresa lui Dumnezeu. E posibil ca această ramură să fi fost un simbol obscen de falus.

Adesea se întâmplă ca liderii religioși ne-mântuiți să rețină spațiile centrale ale primelor pagini ale ziarelor prin comportamentul lor ne-creștin și ereziile lor cumplite; dar Dumnezeu vede și va avea ultimul cuvânt.

E. Îndepărtarea prezenței lui Dumnezeu, urmată de distrugerea Închinătorilor la idoli

În capitolul acesta se văd șase călăi ce vin dinspre nord (direcția din care aveau să vină babilonienii) ca să-i distrugă pe idolatrii din capitolul precedent. Omul îmbrăcat în haine de în ar putea simboliza harul.

Norul de slavă (simbolul prezenței lui Dumnezeu) părăsește sfânta sfințelor din templu, întristat de idolatria poporului. Norul de slavă se deplasează în pragul templului unde strălucirea sa umple curtea.

Acei evrei credincioși care s-au opus idolatriei au fost pecetluit printr-un semn pe frunțile lor, ca să nu fie uciși. Cum reacționăm noi dacă unii nu-L urmează pe Domnul? Ne vom uni oare cu ei? Ne vom lăsa influențați de ei? Îi vom justifica? Vom fi nepăsători? Acești credincioși - bărbați și femei - suspinau și plâneau; reacția aceasta a demonstrat ce era în inima lor și i-a păzit de judecată.

Semnul de pe frunte a fost ultima literă din alfabetul ebraic (tau), despre care rabinii spun că ar reprezenta completețea. Este în același timp și prima literă din tom (legea). Feinberg observă o „remarcabilă asemănare între ceea ce se spune aici și la Apocalipsa 7:1-3. El adaugă o paralelă fascinantă din vremurile mult mai apropiate de epoca noastră:

Tălmacii creștini au văzut aici o aluzie profetică la semnul crucii. În manuscrisul anterior ultima literă a alfabetului ebraic (taw) avea forma unei cruci. Desigur Ezechiel nu putea să se fi gândit la simbolismul creștin, după cum acest pasaj nu este o precizare directă a crucii lui Cristos. Totuși trebuie subliniat că avem de a face cu o remarcabilă coincidență.

Apoi călăii au început să-i ucidă pe idolatri, începând cu bătrânii. „Nu vă apropiați de nici unul care poartă semnul,” spune Dumnezeu. Nu știm dacă erau conștienți de semn, dar credincioșii din vremea noastră pot fi siguri, pe temeiul Cuvântului, că sunt la adăpost față de judecată. Ce înfricoșător poate fi să nu ai această asigurare!

Când Ezechiel a mijlocit pentru popor, Domnul a spus că nu va cruța și nu va avea milă. Oamenii spuneau că întrucât Domnul Dumnezeu i-a părăsit și nu a mai privit la jalnica lor stare, de-acum ei nu-l mai datorau nici o loialitate. "Domnul nu vede" sună foarte aproape de un citat contemporan! Judecând după aceasta și după alte texte (cf. Noe și arca sa, de ex.), se pare că Dumnezeu întotdeauna îi izbăvește pe credincioșii adevărați înainte de a-Și revărsa judecata asupra celor nelegiuiți.

Capitolul 10 se află în strânsă legătură cu capitolul 1, oferindu-ne informații suplimentare despre carul-tron, despre făpturile vii (a căror identitate este dezvăluită - heruvimi) și despre slava Domnului. Dar capitolul 1 s-a adresat exilaților, pe când capitolul 10 se adresează rebelilor din Ierusalim.

Domnul i-a poruncit bărbatului îmbrăcat în in să ia cărbunii aprinși dintre heruvimi și să-i împrăștie deasupra Ierusalimului. Aceasta a însemnat judecata lui Dumnezeu care urma să fie vărsată peste cetate.

Aceste versete sunt o paranteză, în care se reia tema strămutării norului de slavă de la 9:3.

În aceste versete ni se oferă o descriere detaliată a heruvimilor și a roților carului-tron, despre care tot ce putem spune este că e greu de vizualizat. Fața heruvimului din versetul 14 ar putea fi aceeași cu fața bouului din 1:10.

În continuare norul de slavă se deplasează de la prag la poarta de est a casei Domnului.

Apoi Ezechiel subliniază că heruvimii au fost identici cu făptura vie pe care a văzut-o lângă râul Chebar în capitolul 1.

Vedenia aceasta ne învață să nu pierdem niciodată din vedere simțământul cutremurătoarei puteri, înțelepciuni și maiestăți a Dumnezeului nostru.

G. Repudierea sfatului prinților răi (11:1-13)

Cei douăzeci și cinci de bărbați (reprezentând prinții) îi sfătuiau pe oamenii cetății că n-aveau de ce se teme. Și le-au spus că pot continua cu proiectele lor obișnuite de construcții. Că erau în siguranță, ca și carnea din ceainul de fier. Astfel cei douăzeci și cinci de bărbați au contrazis pe față cuvântul Domnului, care a spus: „Nu este încă timpul potrivit ca să zidim...” Dumnezeu dăduse ordine prin Ieremia (Ieremia 29:40-11) pentru construirea de către captivi a unor case în Babilon, deoarece Ierusalimul avea să cadă. Oamenii care fac planuri nelegiuite au încercat să trezească speranțe false în rândurile captivilor prin intermediul unor scrisori. În pofida focului judecății lui Dumnezeu, prinții din Ierusalim s-au simțit în totală siguranță acolo.

În același timp, mulți creștini nominali se simt în siguranță față de judecata lui Dumnezeu, în ciuda păcatului din viața lor, dar Domnul ie va spune: „Niciodată nu v-am cunoscut.”

Lui Ezechiel i s-a spus să reinterpreteze simbolismul lor în mod cu totul diferit! Cetatea Ierusalimului era cazanul iar oamenii uciși carnea din el! Ei înșiși aveau să fie scoși afară din cetate și judecați la granița cu Israelul (vezi 2 Regi 25:18-21; Ieremia 5:24-27).

Când Pelatias (probabil liderul celor douăzeci și cinci de bărbați) a căzut mort, după câte se pare ca urmare a sfatului rău pe care l-a dat, Ezechiel a mijlocit pe lângă Dumnezeu pentru poporul său.

H. Păstrarea rămășiței, conform făgăduinței (11:14-21)

Domnul a răspuns, spunându-i profetului ce ziseseră locuitorii Ierusalimului, anume că exilații se rătăciseră, îndepărtându-se de Domnul și că țara aparținea celor care rămăneau în Iuda și în Ierusalim.

Dar Domnul Dumnezeu a promis că va fi un mic sanctuar pentru exilați și că îi va strânge din nou în țara Israelului, curățată complet de idolatrie și cu o singură inimă gata să asculte de Domnul. Yates comentează: Ezechiel merge pe urmele lui Ieremia când îndeamnă poporul la o religie spirituală. Fără îndoială ceea ce dorește Dumnezeu este o religie bazată pe închinare din inimă. Inima este însă atât de stricată încât nu poate fi reparată, drept care trebuie asigurată o altă inimă nouă. Formalismul trebuie lepădat. Noua subliniere a lucrurilor spirituale îi va pune din nou în legătură cu Iahve, care le va transforma gândirea, închinarea, conduita și loialitatea. Un duh nou va fi darul lor special din partea Dumnezeului lor (Cf. 18:31; 36:26)

Adevărata nădejde a exilaților se bazează pe promisiunea Domnului. Promisiunea unei inimi integre (una de carne) și a unui duh nou sunt necondiționate; ele încă nu s-au împlinit, urmând să se îplinească în Noul Legământ.

Isuse, înaintea feței Tale ne proșternem - Domnul nostru, viața noastră, nădejdea noastră, tot ce este al nostru! Căci nu avem alt loc în care să alergăm - Nici un sanctuar, Doamne, decât în Tine! - Samuel Medley

I. Strămutarea norului de slavă pe Muntele Măslinilor

La sfârșitul capitolului, norul de slavă se ridică din cetate și se deplasează pe Muntele Măslinilor, în partea de răsărit a Ierusalimului. George Williams comentează pe această temă:

S-a retras, dar nu de bunăvoie. Tronul său era Locul Preasfânt, 8:4; apoi s-a retras la pragul templului, 9:3; apoi deasupra pragului, 10:4; apoi s-a retras la Poarta de Răsărit, 10:19; și, în fine, pe muntele din partea de răsărit a cetății, 11:23. Astfel Dumnezeul Israelului, în iubirea Sa ce nu se stinsese încă, Și-a părăsit cetatea și templul, nemairevenind decât în 43:2 (eveniment plasat în viitor).

1. Bagajul său (12:1-16)

Lui Ezechiel i s-a poruncit să se mute împreună cu bunurile sale din loc în loc, ca semn al faptului că evreii aveau să fie duși în captivitate. Făcând o spărtură în zid, noaptea, cu ochii acoperiți, el a prezis ca Zedechia (prințul) va fugi din cetate în amurg (când nu va putea vedea

pământul).

Dar el va fi prins și dus în Babilon, deși nu îl va vedea cu ochii săi (v. 13). Exact așa s-a și întâmplat. Zedechia a fost prins pe când fugea din Ierusalim. La Ribla i-au fost scoși ochii și apoi a fost dus în Caldeea (2 Regi 25:7). Oamenii aveau să fie împrăștiați printre națiuni, mulți dintre ei murind de sabie, foamete și ciuma.

2. Tremuratul său (12:17-28)

După ce Ezechiel a mâncat și a băut, tremurând cu neliniște și groază, el a prezentat un fel de avanpremieră a fricii și neliniștii care aveau să preceadă exilul.

Între oameni circulă proverbul conform căruia profețiile de pierzare lansate de Dumnezeu nu s-au împlinit niciodată. Dumnezeu le-a dat un alt proverb, anunțând că ziua împlinirii se apropia și că orice profeție (vedenie) se va împlini. Cei ce ziceau că împlinirea era încă departe, în viitor, aveau să vadă evenimentul împlinindu-se într-o singură zi.

Tendința oamenilor de a desființa profețiile prin explicații meșteșugite sau de a le aplica la generațiile viitoare persistă și în zilele noastre. Când Dumnezeu ne vorbește nouă printr-un mesaj sau printr-o carte, nu știu cum se face dar îndată vom vedea modul în care fratele nostru sau sora noastră trebuie să aplice acest mesaj la viața lor, schimbându-și purtarea. Este o tendință rea și distructivă să aplicăm Cuvântul lui Dumnezeu la alții, și nu la propriile noastre vieți. De asemenea trebuie să fim cu deosebită băgare de seamă la formulele noastre stereotipe la care ținem atât de mult, dar care contrazic Cuvântul lui Dumnezeu sau amână intervenția Sa.

K. Pierzarea profeteselor și profeților falși

Tema pasajului o constituie profeții falși (v. 1-16) și profetesele false (v. 17-23). Primii inventau profeții, născocite din inima lor - profeții care îi lăsa pe oameni de izbeliște când aveau mai mare nevoie de ajutor. Profeții aceștia falși rosteau formula: „Așa vorbește Domnul” dar în gura lor aceste cuvinte erau o minciună, profețiile lor fiind false. În vremea noastră avem nevoie de predicatori care să nu ne prezinte propriile lor gânduri și opinii, ci să primească mesaje directe din Cuvântul lui Dumnezeu, în cămăruța lor tainică. Denis Lane ne prezintă următoarele trăsături ale predicării în vremea lui Ezechiel: Predicarea lor nu se ridica niciodată mai presus de nivelul propriilor lor minți, pretinzând în mod eronat că ar fi fost cuvântul lui Dumnezeu. Predicarea lor nu avea nici un efect practic sau util. Căci oferea un har ieftin și o pace falsă. Nu era altceva decât o aprobare a ultimei opinii la modă în lume.

Liderii religioși falși, asemenea vulpilor în mijlocul dărâmaturilor, mereu caută pradă în mijlocul devastării, satisfăcându-și propriile nevoi și dorințe. Într-o situație ca aceasta, predicatorul are datoria de a sta la spărtură pentru a mijloci și a repara zidul, conducându-i pe oameni la pocăință și la o viață sfântă. Acest lucru se realizează prin predicarea Cuvântului lui Dumnezeu.

Ei aveau să fie distruși, pentru că au predicat pacea, când nu era pace; pentru că au văruit un zid ce era gata să se prăbușească (l-au tencuit cu mortar necălit). Zidul reprezenta eforturile conducătorilor de a împiedica judecata divină. Davidson explică semnificația acestei ilustrații:

Această metaforă descrie în spirit incisiv proiectele viitoare în care se vor angaja oamenii și flatările nesincere ale profeților, consimțământul dat de aceștia. Când un om slab nu poate să găsească nici un lucru de valoare care să provină din el însuși, el dobândește o anumită doză de credit (cel puțin în ochii săi) din puternicele încurajări și aprobări pe care le obține cu vicleșug de la alții, care spun: Excelent! Îmi dau tot acordul, aprob cu entuziasm această acțiune. De fapt, eu însumi mă gândisem s-o propun. Ceea ce i-a făcut pe profeți să văruiască zidul construit de oameni a fost, în parte, sentimentul că, de la înălțimea poziției ocupate de ei, era de datoria lor să facă ceva ca să-și păstreze creditul de care se bucurau ca lideri, chiar atunci când nu mai conduceau, ci se lăsa conduși. Și în parte izvoră și din faptul că, neavând înțelepciune proprie, neridicându-se peste nivelul maselor, își dădeau consimțământul pentru tot ce făceau acestea. Fiind părtași cu ele în spiritul vremurilor, ei consimțeau numaidecât la afacerile lor. Exact așa procedează și liderii religioși apostatați din vremea noastră - niște pereți văruit! (Domnul nostru îi definește pe farisei cu un cuvânt similar (dar mult mai aspru!): „morminte văruite” Matei 23:27)

Profetesele practicau vrăjitoria, cosând perne magice pentru subsuori și voaluri pentru capetele oamenilor, ca să-i prindă în magie. Pe unii oameni îi duceau la pierzare prin descântecele lor, pe când pe alții îi păstrau în viață. Dumnezeu avea să-i izbăvească pe ai Săi, distrugându-le pe aceste profetese false. Traducerea Living Bible parafrizează versetele 17-19 după cum urmează: Fiu al țărâni, ridică-ți glasul și împotriva profeteselor care pretind că Domnul le-a dat mesajele sale. Spune-le că Domnul zice: Vai de aceste femei care pierd sufletele oamenilor, și tineri, și bătrâni, legând talismane vrăjite la încheietura mâinii și îmbrăcându-i cu voaluri magice și vânzându-le indulgențe. Ele refuză chiar să dea o mână de ajutor, dacă nu se aleg cu profit din asta. Pentru câțiva pumni amărâți de orz sau o bucată de pâine, veți rătăci voi poporul meu de la mine? I-ați dus la moarte pe cei ce nu trebuiau să moară! Și le-ați promis viață celor care nu trebuia să rămână în viață, mințind poporul meu - și cu câtă plăcere!

L. Amenințarea adresată de Dumnezeu bătrânilor idolatri

Când unii dintre bătrânii Israelului, oameni idolatri în inima lor, l-au vizitat pe Ezechiel ca să primească sfaturi din partea Domnului, Domnul a anunțat că le va răspunde El însuși idolatriilor, nu prin intermediul unui profet. Dacă un profet le-ar fi răspuns idolatriilor, el ar fi fost înșelat și astfel ar fi fost pedepsit la un loc cu solicitanții de sfaturi.

Chiar dacă trei oameni neprihăniți, precum Noe, Daniel și Iov s-ar afla în țară, Dumnezeu nu i-ar asculta, ci ar trimite foamete, fiare sălbatice, sabie și ciuma asupra țării. Daniel trăia în vremea aceasta când scrie Ezechiel, la curtea lui Nebucadnețar, și totuși iată că Dumnezeu îl trece în rândul oamenilor neprihăniți din vechime! Nu este adevărat că nu mai sunt printre noi eroi și eroine ale credinței ca cei din vechime. Nu vrei să fii unul dintre acești eroi?

Dacă El va judeca aspru orice țară, cu cât mai mult va judeca Ierusalimul, unde se afla templul Său! Dar o răămășiță avea să fie lăsată ca să mărturisească faptul că Domnul a fost într-un total îndreptățit să procedeze cum a procedat. Vinovăția lui Iuda era prea mare pentru a mai putea fi iertată, chiar prin mijlocirea lui Noe, Daniel și Iov. Dar cu societatea noastră de astăzi, cu infracțiunile sale, crimele, violența,

avorturile, imoralitatea, idolatria, drogurile și umanismul său secular cum stăm?

M. Parabola viței de vie neroditoare

O viță de vie este bună doar dacă aduce rod, căci nu e de nici un folos pentru confecționarea de mobilă, ba nici măcar un cui într-un cuier nu poate fi făcut din ea. Iar dacă a fost carbonizată de un incendiu, este cu atât mai nefolositoare. Într-o privință, vița de vie este chiar poporul Ierusalimului (v. 6). Întrucât nu l-au adus lui Dumnezeu rod, locuitorii Ierusalimului au fost carbonizați de incendiul invaziei babiloniene. Dar într-un sens mai cuprinzător, vița reprezintă întreaga națiune. Israelul și Iuda (v. 4). Capătul de nord al viței a fost carbonizat de asirieni. Capătul de sud a fost carbonizat de egipteni. Iar acum mijlocul viței (Ierusalim) avea să fie carbonizat de către babilonieni (vezi 2 Regi 25:9). Al doilea foc din versetul 7 înfățișează captivitatea celor care au reușit să fugă. Dumnezeu a hotărât ca țara să fie pustiită (v. 8.). Ca credincioși avem parte de privilegii foarte mari, dar și de responsabilitatea de a produce rod pentru slava lui Dumnezeu. Dacă nu-L slăvim cu viața noastră, existența noastră este zadarnică și inutilă. Este ca vița fără rod și astfel și mărturia noastră va fi distrusă (conform Ioan 15:6). Ca ramuri în Cristos, Vița Adevărată, principala noastră funcție este de a rodi pentru Dumnezeu. Asta înseamnă în principal dezvoltarea caracterului creștin, așa cum se oglindește acesta în roadă Duhului.

N. Parabola căsătoriei Ierusalimului

Aici Domnul urmărește firul istoriei Ierusalimului, tipul poporului. Acesta a început ca o copilă găsită, nespălată și nedorită. Domnul s-a îndurat de ea, îngrijind-o cu tandrețe, până când a crescut, s-a maturizat și a devenit foarte frumoasă.

Când a ajuns fecioară gata de măritat. Iehova S-a logodit cu ea, a purificat-o în vederea căsătoriei, a copleșit-o cu toate bunătățile și a împodobit-o. Dar pentru că s-a încrezut în propria ei frumusețe, s-a îndepărtat de El, alipindu-se de idoli, devenind o curvă pentru toți trecătorii.

În loc să se încreadă în Domnul, ea a făcut prostituție printre Neamuri cum ar fi egiptenii, asirienii și neguțătorii din Caldeea. După cum s-a exprimat cineva: „A fost mai păgână decât păgânii.” S-a deosebit de prostituatele obișnuite, în sensul ca ea a fost cea care i-a plătit pe alții ca să păcătuiască cu ea! Cine ar fi în stare să facă una ca asta? Plătește oare o prostituata pe un om? Adică să dea ea din mână toate lucrurile ei de preț? Și totuși mulți din cei ce spun că merg pe urmele Domnului renunță la nespusele mărețelor lor răsplăți și moștenirea incomensurabil de mare ce-i așteaptă în cer, pentru gunoariile de aici jos, cheltuindu-și banii și timpul pe plăcerile lumești, în loc să-și adune comori în cer. Ei fac compromisuri cu lumea și-și pierd răsplățile și binecuvântările lor cerești. Acesta este adulterul spiritual și oricine se lasă prins de el va plăti un preț nespuse de mare.

Judecata ce s-a abătut asupra ei pentru murdăria ei a constat în faptul că a fost nimicită de neamurile păgâne pe care ea le-a ademenit ca ibovnici ai ei, ca oameni plătiți de ea pentru ca să păcătuiască cu ei. Cei care se îndepărtează de Dumnezeu, purtându-se ca un iubit infidel, făcând compromisuri cu lumea, vor fi nimiciți de lumea cu care au ținut cu orice chip să se împrietenească. Este un avertisment cât se poate de solemn ce ne este adresat (conform Iacov 4:4-10).

Urâciunile săvârșite de Ierusalim (Iuda) au fost mult mai grave decât cele comise de predecesorii săi păgâni, hitiții, amoriții, Samaria sau Sodoma. Perversiunea sexuală n-a fost decât unul dintre păcatele Sodomei. Fărădelegea Sodomei a constat și din abundența de alimente și belșugul de timp liber de care a dispus. Este, iarăși, o descriere cât se poate de fidelă a epocii moderne a creștinătății! Feinberg comentează: Observați cum mândria este scoasă în evidență ca fiind păcatul de bază al Sodomei, aflat la rădăcina rezelor, de aici trăgându-se toate urâciunile ei. Dumnezeu a binecuvântat-o din plin cu mare belșug de pâine (Geneza 13:10), dar ea a monopolizat aceste binecuvântări pentru ea însăși, ca să-și poată satisface plăcerile și să se poată lăfăi în huzur. Asigurându-și propriile nevoi, ea a uitat de nevoile altora; n-a fost pătrunsă de o conștiință socială. Apoi a comis urâciunile și enormitățile de care se leagă pe veci numele ei. Dumnezeu a luat-o apoi, printr-o năprasnică lovitură finală când a văzut-o (Geneza 18:21)?

În harul Său, Dumnezeu va restaura Sodoma, Samaria și Ierusalimul la o dată viitoare. Versetul 53 descrie restaurarea cetăților, dar nicidecum nu sugerează o viitoare salvare acelor răi care au murit în aceste cetăți.

El va încheia un legământ veșnic cu poporul Său, iar Iuda se va rușina pentru că l-a părăsit și uitat pe Domnul, alipindu-se de idoli. Acesta este legământul necondiționat de binecuvântare pe care l-a încheiat Domnul cu patriarhii ce se va împlini în viitor.

John Newton a avut dreptate când a scris că gloriile strălucite ale harului lui Dumnezeu de sus întrec în strălucire celelalte minunății ale Sale.

O. Parabola celor doi vulturi

Domnul i-a spus lui Ezechiel să-i spună casei lui Israel o ghicitoare. Un vultur mare cu aripile întinse a venit în Liban și a luat ramura cea mai de sus a unui cedru. A rupt mlădița cea mai înaltă a lui, a dus-o într-o țară străină. De asemenea a dus sămânța țării și a sădit-o într-un sol fertil. Acolo ea a crescut, devenind un butuc de viță întinsă.

Apoi vița a început să crească, întinzându-se spre un alt vultur mare, dar nu i-a mai mers bine.

Domnul însuși este cel ce tălmăcește înțelesul acestei alegorii. Primul vultur a fost Nebucadnețar, regele Babilonului (v. 12). Acesta l-a dus pe Iehoiachin, regele lui Iuda („ramura cea mai de sus”) de la Ierusalim (Liban) în Babilon (țara traficului) și în Babilon (cetatea neguțătorilor). De asemenea l-a dus pe Zedechia, vlăstarul de neam împărătesc, și l-a instaurat ca rege vasal al său în Iuda (v. 13). Un timp Zedechia, vița nu prea înaltă, a înflorit în patria sa, dar mai târziu a apelat la regele Egiptului (un alt vultur mare), cerând să-l izbăvească de Babilon. Când Zedechia a călcat legământul cu Nebucadnețar (2 Cronici 36:13), asta a echivalat cu călcarea legământului cu Dumnezeu (v. 19). În consecință, Zedechia avea să fie și el dus în Babilon, murind acolo; Faraonul Hofra nu mai putea să-l ajute (v. 16-21).

În aceste treisprezece versete este promisă venirea lui Mesia („mlădița fragedă”); El avea să descindă din casa lui David. Avea să fie un pom roditor și să aducă siguranță poporului (v. 23). Dumnezeul nădejdi nu-i lasă fără nădejde, ci le îndreaptă ochii spre Mesia. Și noi trebuie să avem în vedere viitorul și să ne mângâiem unii pe alții cu aceste adevăruri. Cari F. Keil dezvoltă ideea: Cedrul, înălțându-se deasupra celorlalți

arbori, este casa regală a lui David, iar mlădița fragedă pe care o rupe Iehova și o sădește nu este împărăția sau suveranitatea mesianică ci Mesia însuși, Muntele înalt, descris în versetul 23 drept muntele înalt al Israelului, este Sionul, privit ca scaun și centru al împărăției lui Dumnezeu, care urmează să fie înălțat de către Mesia mai presus de toți munții pământului (Isaia 1.2, etc). Mlădița sădită de Domnul va crește, devenind un cedru slăvit, sub care toate păsările își vor găsi adăpost. Mesia devine un cedru în împărăția întemeiată de El, în care toți locuitorii pământului își vor găsi atât hrana (din roadele pomului), cât și ocrotirea (la umbra sa).

Problemele cu care se confruntă lumea nu pot fi rezolvate prin mijloace politice, care eșuează întotdeauna. Numai întoarcerea lui Cristos oferă vreo speranță acestei lumi drogate de păcat.

P. Repudierea parabolei strugurilor acri

Locuitorii regatului Iuda aveau un proverb care dădea vina păcatelor lor pe eșecul strămoșilor lor: Părinții au mâncat aguridă și copiilor li s-au strepezit dinții."

Dumnezeu răstoarnă proverbul, spunând că persoanele individuale sunt responsabile pentru propriile lor păcate.

Apoi El le dă câteva exemple cu principiile la care recurge El în judecată:

1. Un om care se ferește de păcat și trăiește viață neprihănită va trai negreșit (v. 5-9).
2. Fiul rău al unui om neprihănit va muri negreșit (v. 10-13). Evreii din timpul captivității precum și cei din timpul Domnului Isus se laudau că îl au pe Avraam de tată (Luca 3:8; Ioan 8:39). Dumnezeu scoate însă în evidență faptul că nu va fi de nici un folos să aibă un tată neprihănit, dacă viața lor este rea. Și noi avem tendința de a ne bizui pe spiritualitatea altora. Dar viața neprihănită și sfântă a părinților noștri și a liderilor evlavioși trebuie să devină o realitate în propria noastră viață.
3. Fiul neprihănit al unui om rău va trăi negreșit (v. 14-17), dar tatăl rău... va muri pentru nelegiuirile sale (v. 18).
4. Un om rău care se pocăiește și se lasă de păcatele sale va trăi (v. 21-23).
5. Un om neprihănit care se îndepărtează de neprihănirea sa și comite fărădelege va muri (v. 24).

Nu există nici o contradicție între versetul 20 și Exod 20:5. E drept că așa cum ni se arată în Exod, copiii sunt în general implicați în consecințele faptelor rele ale părinților lor. Drept e și faptul că, așa cum ni se arată aici, fiecare este răspunzător pentru acțiunile sale.

În versetul 20, pedeapsa este vremelnică, nu eternă. Este moartea fizică din pricina păcatului săvârșit acum. Principiile afirmate în versetele 5-24 nu au de a face cu viața veșnică; altminteri am fi nevoiți să conchidem că mântuirea se capătă prin fapte (v. 5-9) și că omul neprihănit ar putea, până la urmă, să se piardă - două doctrine clar dezmințite de Domnul nostru în Noul Testament (de ex., Efeseni 2:8,9; Ioan 10:28).

Oamenii au continuat să-L acuze pe Dumnezeu că ar fi nedrept, dar El arată că nu este nici o nedreptate la mijloc pentru că până și un om rău poate fi mântuit dacă se lasă de păcatele sale și negreșit asta dorește Domnul să facă ei.

Când Dumnezeu iartă, El și uită (v. 22). Asta nu presupune o memorie defectuoasă din partea Sa, ci perfecta împlinire a dreptății Sale prin lucrarea de ispășire a lui Cristos. Pentru credincios dosarul este închis.

Q. Lamentația pentru ultimii regi ai lui Iuda

Avem aici o lamentație pentru ultimii regi ai lui Iuda. Nu toți sunt de acord cu privire la identitatea regilor, dar probabil că este vorba de: Iehoahaz, Iehoiachin și Zedechia. Iuda este leoaica. Celelalte națiuni sunt lei iar dregătorii lor sunt puii de leu (v. 2). Puiul care a devenit un leu tânăr (v. 3) este, probabil, Iehoahaz, care a fost capturat și dus în Egipt (v. 4). Celălalt pui (v. 5) ar putea fi Iehoiachin. Iuda nu s-a deosebit de celelalte națiuni, o leoaică între legi. Liderii națiunilor sunt fioroși și egoiști, „dar între voi să nu fie așa.” Domnul așteaptă de la copiii Săi să fie diferiți. În caz contrar, ei își vor atrage judecata Sa.

„Mama ta” (v. 10) este Iuda sau Ierusalim, o viță roditoare și încărcată de mlădițe. Cândva ea avusese regi puternici (, ramurile tari”), dar acum era gata de a fi nimicită de Babilon („vântul de răsărit”), locuitorii săi fiind duși în captivitate („pustia”, v. 11-13). Zedechia, focul din versetul 14, este considerat un uzurpator și ruinarea poporului său. Israel dorise să aibă un rege ca celelalte națiuni. Aici Ezechiel trage cortina peste ultimul act din cadrul monarhiei lor. Dumnezeu dorește ca ai Săi să fie diferiți de lume, să fie un popor sfânt pentru El însuși, și să-L recunoască pe El ca Rege.

1. Idolatria în Egipt

Când bătrânii au venit la Ezechiel să întrebe pe Domnul, El a refuzat să Se lase întrebat de ei. Mai degrabă, El le-a arătat de câte ori s-au răzvrătit împotriva Sa. Bătrânii aceștia au fost conservatori și drept-credincioși, căci iată, au întrebat pe Domnul, dar inimile lor erau departe de El. Idoli ne împiedică să primim răspunsurile lui Dumnezeu la întrebările noastre. Când Dumnezeu enumera păcatele noastre și ne arată harul Său, conducându-ne la pocăință, mulți dintre noi ne plictisim, spunând: „Am tot auzit despre asta. Mi s-a spus de atâtea ori” sau „Biblia e plină de interdicții” sau „Oare nu se găsește altceva în ea decât judecată?” Și astfel, în loc să reacționăm cum se cuvine față de Cuvântul lui Dumnezeu, suntem în pericol de a rămâne în această stare de „căldicel”.

În pofida idolatriei de care au dat dovadă în țara Egiptului (v. 4-8a), Dumnezeu nu i-a pedepsit, pentru că Neamurile să nu poată să-și bată joc (v. 8b-9).

2. Profanarea sabatelor lui Dumnezeu

Israel a profanat Sabatele lui Dumnezeu în pustiu (v. 10-13b). Din nou Domnul Și-a reținut mânia și nu i-a nimicit, pentru ca păgânii să nu rădă de ei (v. 13b-17).

3. Răzvrătirea din pustiu

Răzvrătirea copiilor generației inițiale pe când umblau prin pustiu este rememorată aici (v. 18-21a); din nou Dumnezeu Și-a reținut mânia pe care urma s-o dezlănțuie împotriva lor (v. 21b-26).

4. Idolatria

Groaznica lor idolatrie din țara promisiunii a cuprins, printre altele, și trecerea fiilor lor prin foc, adică aducerea lor ca jertfă umană pentru idoli.

5. Promisiunea lui Dumnezeu privitoare la o viitoare restaurare (20:33-44)

În pofida eforturilor lor, Dumnezeu nu-i va lăsa niciodată să devină în perpetuitate ca Neamurile, care slujesc lemnul și piatra (v. 32). El îi va strânge dintre popoarele captivității, îi va aduce la judecată înaintea Sa, îi va primi pe cei neprihăniți (v. 37) și-i va epura pe cei răzvrățiți din mijlocul lor (v. 38).

Când națiunea va fi readusă și restaurată în țara Israelului, evreii nu se vor mai închina la idoli, ci se vor închina Domnului în sfințenie

Îndemnul apostolului Ioan este actual pentru toate timpurile: „Copilașilor, păziți-vă de idoli”.

1. Semnul incendiului din pădure

Versetul 45 marchează începutul capitolului 21 în Biblia ebraică, acesta fiind un punct mult mai logic pentru începutul unei noi secțiuni, așa cum reiese și din schița noastră. În versetele 45-49, avem o profeție împotriva sudului (în ebraică: Neghev, ținut ce făcea parte din teritoriul lui Iuda); acest ținut va fi distrus de un incendiu forestier (invazia babiloneană).

2. Semnul săbiei scoase din teacă (21:1-17)

Dumnezeu își exprimă hotărârea de a pustii Iuda și Ierusalimul cu sabia Sa ascuțită. Suspinele lui Ezechiel au avut rolul de a-i avertiza pe oameni cu privire la înfricoșata judecată a lui Dumnezeu ce avea să se abată peste ei.

Sabia Babilonului se pregătește de măcel (v. 8-13), urmând ca ea să potolească mânia lui Iehova (v. 14-17). Versetele 10c și 13 sunt deosebit de dificile. Gândul care s-ar putea desprinde din ele ar putea fi următorul: Nu era timpul ca Iuda să se veselească. Cu alte cuvinte, ei au disprețuit toate celelalte arme având menirea să-i smerească, despre care ediția NKJV spune că erau făcute din lemn. Acum ei urmau să aibă parte de o sabie făcută din oțel, existând posibilitatea ca sceptorul disprețuitor, adică Iuda, să-și înceteze existența.

3. Semnul bifurcării drumului (21:18-32)

În continuare, regele Babilonului este înfățișat mărșăluind spre țara Israelului. El ajunge la o bifurcație pe șosea, un drum ducând la Ierusalim iar celălalt la Raba (capitala Amonului). Care dintre cetăți o va ataca el mai întâi? Pentru a găsi răspunsul el recurge la trei metode: (1) El marchează câte o săgeată pentru Ierusalim și pentru Raba; (2) se consultă cu zeii săi; (3) cercetează ficatul unui animal sacrificat. Decizia la care ajunge este: Atacă Ierusalimul mai întâi!

Zedechia este prințul întinat a cărui nelegiuire este la culme din versetul 25. El este răsturnat de pe tronul său, el fiind ultimul domnitor peste poporul lui Dumnezeu până când va veni Mesia, care are dreptul să domnească. Matthew Henry face în această privință următoarele comentarii: Nu vor mai fi regi ai casei lui David după Zedechia până la venirea lui Cristos, căruia îi aparține de drept împărăția, El cel din seminția lui David prin care urma să-și găsească făgăduința deplină ei împlinire, El despre care Domnul spune: Lui îi voi da împărăția. El va domni pe tronul tatălui Său David, Luca 1.32.... Și având acest drept, El va dobândi, la timpul potrivit, și stăpânirea în adevăratul sens al cuvântului: i-o voi da Lui și se va produce o răsturnare a tuturor lucrurilor, dreptul Său nefiind în nici un fel îngrădit. De asemenea, vor fi răsturnați cei ce l se opun și-l stau în cale. Lucrurile acestea sunt menționate aici pentru mângâierea celor care se temeau că făgăduința făcută lui David nu se va mai împlini niciodată. „Ba nu,” spune Dumnezeu, „făgăduința aceea este sigură, căci împărăția lui Mesia va dăinui pe veci!”

În continuare regele Babilonului îi va ataca pe amoniți, care vor fi nimiciți cu desăvârșire. Istoria și evenimentele actuale sunt pline de cazuri în care vedem cum Dumnezeu răstoarnă guverne umane, până când va veni Cristos, Cel care are dreptul de a domni.

U. Trei oracole despre întinarea Ierusalimului

Aici ni se prezintă un catalog al păcatelor Ierusalimului - vărsări de sânge (v. 9) (în context, fiind probabil o referire la jertfele umane) și idolatrie (v. 3, 4); ucideri (v. 6); dispreț față de părinți, asuprirea străinilor, orfanilor și văduvelor (v. 7); profanarea templului și călcarea Sabatelor (v. 8); imoralitate (v. 10); adulter, incest (v. 11); mituire, camătă, extorcare și nepăsare față de Domnul Dumnezeu (v. 12).

Din pricina acestor păcate de câștig necinstit și vărsări de sânge ei vor fi risipiți printre națiuni (v. 13-16). Ierusalimul va fi ca un cuptor al topitorului, în care oamenii, ca zgura fără valoare, vor fi topiți (v. 17-22).

Domnul îi spune lui Ezechiel să înștiințeze cetatea că se află într-o stare jalnică. Taylor explică ce înseamnă acest lucru pentru cetate:

Țara este descrisă în cadrul acestui oracol ca fiind privată de binecuvântările ploii. Cei mai mulți comentatori preferă să se ia după textul Septuagintei în privința versetului 24, unde termenul „necurățită” este tradus prin „neplouată”: și astfel „țara va fi fără ploi.”

Toate categoriile sociale s-au făcut vinovate înaintea Domnului - dregătorii (v. 25) [termenul profeții din KJV și NKJV este tradus în Septuaginta prin „prinții”]; (Această străveche versiune greacă uneori păstrează varianta din originalul ebraic, în afară de cele din textul ebraic tradițional (masoretic). Notele de subsol pentru versetele 24 și 25 din NKJV dau două exemple, precum și variante din alte versiuni străvechi.) preoții (v. 26); magistrații (v. 27); profeții (v. 28); oamenii (v. 29). Nu s-a găsit nici un om drept, nici un reformator, nici un mijlocitor care să stea pentru Dumnezeu (v. 30,31).

Dumnezeu nu vrea să vadă la noi metode noi, programe noi, ci întotdeauna caută să găsească pe cineva care să stea la spărtură. O singură persoană poate avea rolul hotărâtor.

1. Ohola (23:1-10)

Avem aici parabola celor două surori prostituate: Ohola, cea mai mare, și Oholiba, sora ei. Ohola a fost Samaria iar Oholiba a fost Ierusalimul.

Ohola înseamnă [ea are] propriul ei cort. Samaria își înființase sistemul propriu de închinare, stabilindu-se ca centru al acestei închinări. Dar templul lui Dumnezeu se afla la Ierusalim. (Un centru rival de închinăciune falsă a continuat să existe. Femeia samaritană pare să facă la Ioan 4:20 apologia sistemului lor de închinăciune, scoțând în evidență „diferențele dintre cele două denomiții,” cum ne-am exprima noi în zilele noastre). Ohola s-a prostituat față de călăreții arătoși și falnici ai Asiriei; prin urmare, ea a fost abandonată de Dumnezeu și lăsată în voia amantilor ei, care au dezgolit-o și au ucis-o cu sabia.

2. Oholiba

Oholiba (cortul meu este în ea) a mers chiar mai departe în prostituția ei idolatră și imoralitatea ei. Mai întâi, i-a poftit pe asirieni, exact așa cum făcuse și Israelul (v. 12, 13). Apoi i s-au scurs ochii după chipurile oamenilor din Babilon, pictate cu măiestrie pe zidurile cetății. I-a poftit și le-a trimis soli, invitându-i în țara sa (2 Regi 16:7). Aducându-și aminte de păcatele ei din tinerețe, comise în țara Egiptului, i-a și-a înmulțit prostituția, dăruindu-se babilonienilor și săvârșind acte cumplite de imoralitate.

3. Invazia babilonienilor

Prin urmare, Dumnezeu avea s-o distrugă pe Oholiba chiar prin mâna amantilor săi babilonieni. Acei tineri chipeși pe care i-a poftit ea o vor trata cu ură. Ea a încercat să găsească satisfacție în lumea simțurilor și a poftelor trupului, despărțită de Dumnezeu. Acum păcatele ei trebuie să fie judecate. Versetele 33 și 34 descriu simptomele deprimării și disperării, de care ne lovim la tot pasul în zilele noastre. Numai dacă bem din apa vie a lui Dumnezeu suntem asigurați ca nu vom mai înseta niciodată!

4. Judecarea celor două surori: Ohola și Oholiba

Ambele surori s-au făcut vinovate de aceleași păcate: adulter (literal și spiritual), ucidere, aducerea de jertfe omenești (v. 37); profanarea templului, călcarea sabatului (v. 38); imixtiunea idolatriei în închinarea la Dumnezeu (v. 39); comiterea adulterului spiritual cu națiunile străine (v. 40-44). Oamenii neprihăniți (națiunile alese de Dumnezeu) aveau să le plătească surorilor acestora pentru desfrăul lor, aducând peste ele binemeritata distrugere (v. 45-49).

Religia lui Iuda era marcată de sincretism, adică în închinarea la Iehova pătrunseseră și elemente de idolatrie și păgânism. O mare parte a creștinismului din zilele noastre combină, din păcate, elemente biblice cu iudaism, păgânism, religii orientale, umanism și psihologie.

W. Parabola cazanului ce fierbe

În ziua în care a început asediul Ierusalimului Ezechiel a relatat parabola cazanului care fierbe. Cazanul era Ierusalimul; bucățile de carne erau locuitorii săi. Cazanul era gata să dea în clocot, fiind plin de scursuri (sau rugină) - adică de desfrâu și idolatrie. Abia după ce cazanul va fi fost golit de tot, urma să fie ars și curățit cu desăvârșire de zgură. Așa își va curați Domnul poporul Său de idolatrie!

X. Semnul morții soției lui Ezechiel (24:15-27)

Ezechiel a fost înștiințat că „dorința ochilor săi”, adică soția sa, va muri. Ea a murit în seara acelei zile și, contrar așteptărilor, lui Ezechiel i s-a spus să n-o jalească.

Când oamenii au întrebat care să fie semnificația acestui purtări stranie, el le-a spus că atunci când dorința ochilor lor (adică templul) avea să fie distrusă iar fiii și fiicele lor aveau să fie uciși, nici ei nu aveau voie să jalească.

Unul din scopurile profețiilor împlinite este de a le da oamenilor posibilitatea să cunoască cine este Domnul Dumnezeu (v. 24).

Ezechiel a primit înștiințarea de a înceta să mai rostească profeții către Iuda până când un fugar va fi adus vestea că cetatea lor a căzut. Evenimentul este consemnat la 33:21,33. Capitolele intercalate, 25-32, se adresează națiunilor neevreiești, nu lui Iuda.

A. Profeție împotriva lui Amon

Prima națiune peste care este rostită judecata este Amon. Din pricina faptului că amoniții s-au bucurat de prăbușirea lăcașului de închinăciune al lui Dumnezeu, Israelul și Iuda, precum și de captivitatea babiloneană, ei vor fi distruși de babilonieni (oamenii din răsărit). Raba va deveni un grajd de cămile iar Amon un popas pentru turme.

B. Profeție împotriva lui Moab

A doua națiune este Moab, care împreună cu Seir avea o atitudine ostilă față de Iuda. Țara lui Moab avea să fie descoperită și prădată de babilonieni, având aceeași soartă ca și Amon. Teritoriul ei va fi văduvit de cetățile sale iar Moabul va cunoaște că Dumnezeu este Domnul.

C. Profetie Împotriva lui Edom

A treia națiune este Edom. Din pricina faptului că s-a răzbunat împotriva casei lui Iuda, Domnul Dumnezeu a spus că va cunoaște și ea răzbunarea Sa.

D. Profetie Împotriva Filistiei

Filistenii sunt cea de-a patra națiune. Ura lor înverșunată și nepotolită împotriva lui Iuda va aduce peste ei răzbunarea Domnului.

După cum aceste națiuni vor cunoaște că dacă se atinge cineva de poporul lui Dumnezeu se atinge de El, tot așa cei ce se angrenează în zilele noastre în prigoane și hărțuiri împotriva creștinilor vor afla într-o zi că acești credincioși sunt lumina ochilor lui Dumnezeu. Lucrul acesta este valabil chiar atunci când copiii lui Dumnezeu cad în păcat și sunt judecați pentru asta. Noi trebuie să fim atenți să nu ne bucurăm de căderea nimănui, să nu jubilăm și să nu fim stăpâniți de gânduri de răzbunare. Mai degrabă, ca Ezechiel, trebuie să plângem, să mijlocim și să mărturisim păcatele altor credincioși și, desigur, propriile noastre păcate.

1. Distrugerea Tirului

Al cincilea obiect al judecății lui Dumnezeu este cetatea de coastă Tir. Cu pedepsirea ei se ocupă textul de la 26:1 până la 28:19. Tirul, acest centru înfloritor al comerțului, s-a bucurat când a auzit că rivalul său Ierusalim a căzut, crezând că va beneficia de pe urma acestei căderi, preluând toate schimburile sale comerciale! Anterior, Ierusalim deținea controlul asupra tuturor traseelor comerciale terestre dar odată cu căderea sa, au crescut schimburile comerciale dintre Tir și Egipt precum și alte țări din sud.

Dumnezeu Se va folosi de multe națiuni pentru a pedepsi acest oraș-stat. Prezicerile din versetele 4-6 s-au împlinit literal. Mai întâi, Nebucadnețar, regele Babilonului, rege al regilor, a mărsăluit împotriva Tirului venind din nord și atacându-l (v. 7-11). Asediul a fost extrem de lung - din aproximativ 587 î.Cr. până în 574 î.Cr. Feinberg ne prezintă o imagine vie a asedierii renumitului oraș: Forturile, movila și pavăza au fost metodele cele mai uzitate în cazul asediilor. Pavăza sau testu-do sau acoperișul de scuturi cum s-a mai numit această metodă a avut drept rol protejarea de proiectilele aruncate de pe metereze. Pentru spargerea zidurilor se foloseau așa-numiții berbeci. Axele sau săbiile se foloseau în chip simbolic pentru toate armele de luptă. Unii au considerat prima parte a versetului 10 cu valoare de hiperbolă, dar nu e exclusă împlinirea ei literală. Din pricina mulțimii de luptători de cavalerie ai inamicului, praful era atât de mare încât acoperea întreaga cetate, în același timp făcând să se clatine zidurile datorită vuietului mare al călăreților și carelor de luptă. Fiecare stradă trebuia cucerită iar locuitorii săi uciși cu sabia. Stâlpii de care se vorbește în text au fost de fapt obeliscuri, fiind probabil identici cu cei menționați de istoricul Herodot despre care acesta afirmă că se aflau în templul lui Heracle din Tir. Unul era din aur, celălalt din smarald și erau închinați lui Melkart, zeul lui Tir (cf. 1 Regi 7:15). Acești stâlpi impresionanți aveau să fie demolați de invadatori.

Dar oamenii s-au refugiat împreună cu bunurile lor pe o insulă din largul mării, numită de asemenea Tir. Ei au rămas acolo în siguranță timp de 250 de ani. Apoi Alexandru cel Mare a construit un dig de legătură cu insula respectivă, prin raderea de pe fața pământului a cetății inițiale și aruncarea dărâmturilor în mare. Această acțiune a soldaților lui Alexandru (332 î.Cr.) este descrisă în acest paragraf, în urmă cu o sută de ani un călător abătut prin partea locului a descris ruinele Tirului în termeni identici cu cei ai profetiei:

Insula, ca atare, nu depășește o milă în lungime. Partea proeminentă ce iese în afara istmului este probabil de circa o pătrime de milă lățime, cu teren stâncos și denivelat. În prezent este nelocuită, cu excepția unor pescari, care o folosesc ca „loc în care să-și întindă plasele de pescuit.”

Vestea despre căderea Tirului avea să umple de consternare celelalte națiuni. Toată frumusețea sa, pe care ele au admirat-o, avea să fie nimicită. Dar Dumnezeu își va întemeia slava veșnică în țara celor vii, ce face parte din aceeași împărăție căreia îi aparținem și noi.

Tirul nu a fost reclădit niciodată - din nou o împlinire a versetului 21. În cartea sa Science Speaks („Știința vorbește”) Peter Stone spune că întreaga profetie despre Tir, împreună cu toate detaliile, ar avea, conform legilor probabilităților, cam o șansă în patru sute de milioane de a se împlini.

2. Cântarea de jale asupra Tirului

Tirul este asemuit cu o corabie frumoasă, minunat construită, cu materiale aduse de prin toată lumea. Tirul nu a fost o forță militară care să fi cucerit lumea. Ci forța Tirului a constatat în deprinderile extraordinar de bune de comercianți ale locuitorilor săi. Tot felul de produse de comerț precum și expertiză au adus un venit excepțional de mare acestor negustori. Se știe că toată frumusețea și cunoștința fără Dumnezeu sunt cu totul deșarte. Dacă ai câștiga lumea întreagă și ți-ai pierde sufletul, ce ai da în schimbul sufletului tău?

Armata Tirului, ce cuprindea militari din Persia, Lidia și Libia, este descrisă în versetele 10 și 11. Dimensiunile extraordinar de mari ale acestui imperiu comercial înțesat de bunuri de lux sunt prezentate în versetele 12-27a. Dar tot acest imperiu avea să fie măturat de vântul de la răsărit (babilonienii, v. 26b, 27). Celelalte națiuni aveau să fie umplute de consternare la auzul veștii despre căderea cetății (v. 28-36).

3. Prăbușirea prințului Tirului (28:1-19)

Mândria, înțelepciunea și bogăția prințului Tirului sunt descrise în versetele 1-6, iar apoi ne este prezentată distrugerea pricinuită de babilonieni (v. 7-10). Fără îndoială prințul acesta este o prefigurare a lui Anticrist.

În versetul 1 i se face trecerea de la prințul Tirului la regele Tirului. Acesta din urmă este spiritul care îl anima pe prinț. Regele Tirului este renumit pentru frumusețea sa, dar mândria sa l-a dus la pierzare. Descrierea regelui Tirului ca pecete a perfecțiunii, plin de înțelepciune și desăvârșit în frumusețe, avându-și originea în Eden, grădina lui Dumnezeu, fiind acoperit cu toate pietrele prețioase, ca heruvim uns, și ca unul care s-a aflat pe muntele sfânt al lui Dumnezeu - ei bine, toate aceste atribute sunt prea impresionante pentru oricare dintre dregătorii pământeni, chiar admitând că ar putea fi vorba de un limbaj figurat, de licențe poetice și de mijloace stilistice, precum hiperbola.

Din această pricină mulți cercetători ai Bibliei văd în versetele 11-19 o descriere a Satanei și a căderii sale din cer. Feinberg explică:

Ezechiel avea, după câte se pare, în vedere situația existentă în zilele sale, atenția tuturor fiind îndreptată asupra dregătorului Tirului, întruchiparea mândriei și fărâdelegii oamenilor. Dar pe măsură ce a cumpănit gândurile sale și căile acelui monarh, e limpede că a văzut dincolo de el forța motrice și personalitatea celui ce-i stătea împotrivă, prin opoziția sa față de Dumnezeu. Pe scurt, el a văzut lucrarea și activitatea lui Satan, pe care regele Tirului îl emula în atâtea privințe. Amintiți-vă de incidentul de la Matei 16:21-23 unde Petru a fost mustrat de Domnul nostru Isus. Nu mai fuseseră rostite cuvinte atât de aspre către nici o altă persoană în tot timpul lucrării lui Cristos pe pământ. Dar Domnul nu a vrut să spună că Petru însuși devenise într-o oarecare măsură Satana însuși, ci El a vrut să arate că motivația din spatele opoziției manifestate de Petru față de ideea ca Domnul să Se ducă să moară pe cruce nu era alta decât cea a lui însuși Satana, prințul demonilor. Aici se pare că avem de a face cu o situație similară în sensul că Ezechiel a avut, probabil, în vedere un spirit sau geniu al Tirului comparabil cu puterile îngerești și prinții din canea Daniel care dirijează de fapt afacerile națiunilor.

Dacă mândria este atât de periculoasă și de mortală încât poate distruge până și pe cei mai puternici și mai înțelepți, cu cât mai mult trebuie să ia seama muritorii de rând ca noi ca nu cumva să umble despărțiți de Domnul, în neatârănare de El!

F. Profetie împotriva Sidonului (28:20-26)

Al șaselea obiect al judecății lui Dumnezeu este Sidonul, orașul de pe coastă aflat în vecinătatea Tirului. Dumnezeu a avertizat că acest oraș va fi supus ciurării și săbiei, dar n-a spus că va fi nimicit pe veci. Sidon există și în zilele noastre, ca oraș din Liban, deși Tirul despre care vorbește Biblia a fost ras cu desăvârșire de pe lăta pământului (vezi 26 :21).

Versetele acestea prezic restaurarea Israelului când Domnul Dumnezeu își va întemeia împărăția pe pământ.

1. Amenințare cu caracter general împotriva lui Faraon și a poporului său

În versetele 1-5, Faraon este comparat cu fluviul Nil. Crocodilul acesta este mândru, dar miop. Peștii sunt locuitorii Egiptului. Toți urmează să fie pedepsiți de către Dumnezeu. Solicitând ajutor Egiptului. Israel s-a rezemat pe o trestie frântă (v. 6-9a). Egiptul are parte de cea mai aspră pedeapsă din pricina faptului că era nestatornic și nevrednic de încredere. Dacă noi, credincioșii, avem acest defect de caracter, cu ajutorul Domnului trebuie să ne schimbăm. În fond, cu asta Se ocupă El: cu schimbarea caracterului.

Din pricina mândriei lui Faraon, țara Egiptului va fi pustie timp de patruzeci de ani (v. 9b-12).

Apoi Dumnezeu îi va strânge pe oameni, dar Egiptul nu va mai fi niciodată o împărăție mare iar Israelul nu-i va mai solicita ajutorul (v. 13-16). Nebucadnețar muncise din greu la asediul Tirului, dar nu primise nici o răsplată pentru asta (din pricina faptului că locuitorii săi s-au refugiat pe insula-fortăreață împreună cu averile lor). Prin urmare, Dumnezeu îi va da ca răsplată Egiptul (v. 17-20). În ziua în care Nebucadnețar a primit Egiptul ca plată, Dumnezeu a făcut în așa fel încât cornul casei lui Israel să înflorească (adică să aibă loc un reviriment de putere despre care nu găsim nici o mențiune în nici un alt loc) iar Ezechiel a vestit mesajul lui Dumnezeu către popor (v. 21).

2. Lamentație pentru căderea Egiptului (30:1-19)

Egiptul și toți aliații săi - Etiopia, Libia și Lidia - vor cădea răpuși de sabia babilonienilor (v. 1-9). Nebucadnețar, regele Babilonului, este menționat aici ca cel care va distruge țara (v. 10-12).

Cetățile principale ale Egiptului sunt menționate aici ca fiind sortite distrugerii împreună cu idolii și imaginile: Nof (Memfis), Patros (probabil situat în partea superioară a jumătății de sud a Egiptului), Zoan (Tanis), No (Teba), Sin (Pelusium), Aven (Heliopolis), Pi Bsceth (probabil străvechea cetate Dafne, v. 13-19 - Aceasta e binecunoscuta cetate de frontieră în care a fost strămutat Ieremia după asasinarea guvernatorului Ghedalia). Profetia conform căreia nu vor mai fi prinți din țara Egiptului (v. 13) s-a împlinit literalmente. Nici un egiptean pur-sânge din familia regală nu a mai domnit în Egipt începând din acel moment. Regele Faruk a aparținut unei dinastii ce a fost întemeiată de un albanez de pe la începutul anilor 1800. Faruk a fost primul membru al dinastiei care a știut bine limba arabă!

3. Prăbușirea lui Faraon (30:20-31:18)

Aici prăbușirea Egiptului este văzută în două etape. Unul din brațele lui Faraon a fost frânt, în mod figurat, când el a fost înfrânt în cadrul bătăliei de la Carchemish din anul 605 î.Cr. Celălalt a fost frânt când babilonienii au invadat Egiptul, cucerindu-l.

Cu cine s-a asemănat Faraon în măreția sa? A fost asemenea regelui Asiriei, un cedru falnic. Regele acela a crescut mult, așa încât a ajuns ca nimeni altul, un arbore uriaș sub a cărui umbră toate națiunile pământului s-au adăpostit.

Dar din pricina faptului că inima lui i s-a umplut de aroganță, Dumnezeu l-a dat pe mâna babilonienilor.

Asirianul a fost zdrobit și aruncat în iad (ebr.: Șeol), pe când alte națiuni au privit cum se desfășoară acest lucru (v. 15-17). Națiunile s-au mângâiat (v. 16) în sensul că au fost satisfăcute să vadă umilirea Asiriei, națiunea care îi asuprise și-i disprețuise. Faraon este ca asirianul prin faptul că, deși a devenit mare, și el va fi aruncat în adâncimile Gropii (v. 18).

4. Lamentația pentru Faraon și Egipt

Faraon s-a crezut un pui de leu, dar Dumnezeu l-a considerat un monstru, pe care avea să-l prindă în plasa Lui și să-l ucidă. Regele Babilonului avea să reducă la zero toată fala Egiptului, țara urmând să fie pustiită și redusă la tăcere. Națiunile au jelit acest lucru, vărsând lacrimi. Domnul i-a poruncit lui Ezechiel să rostească o lamentație pentru Egipt, pentru toată mulțimea sa.

Și Domnul Isus a vărsat lacrimi pentru o cetate de ucigași ce nu a vrut să-L primească și să se adăpostească sub aripile Sale. Lui Dumnezeu îi pasă de creaturile Sale și nu-și găsește plăcerea în judecata pe care trebuie s-o aducă peste ele. O, Doamne, dăruiește-ne lacrimi de

compasiune pentru cei pierduți!

În versetele 17-31 avem o imagine a Șeolului (Groapa) unde este aruncat Egiptul. Acolo se află și Asiria (v. 22, 23) și Elamul (v. 24, 25), Meșec și Tubal (v. 26, 27), Edomul (v. 29) și sidonienii (v. 30). Egiptul fusese o forță formidabilă în lume, dar în Șeol ea este redusă la aceeași poziție de umilire și rușine ca și celelalte națiuni (v. 28, 31, 32). Cu aceasta se încheie oracolele lui Ezechiel împotriva a șapte națiuni (și orașe-state).

A. Profetul primește o nouă împuternicire ca străjer

În capitolul acesta Ezechiel este comparat cu un străjer. Dacă îi va avertiza pe oameni, făcându-și datoria în această privință, dar ei vor refuza să ia seama, atunci vor purta răspunderea pentru propria lor nimicire. Pe de altă parte, dacă nu-i va avertiza pe oameni și aceștia vor pieri, Dumnezeu va cere sângele lor din mâna străjerului.

Dumnezeu l-a făcut pe Ezechiel răspunzător pentru casa lui Israel. Întrebarea se ridică în cazul fiecărui credincios: Pentru cine ne va face Dumnezeu răspunzători? Căror persoane trebuie să le dăm mărturie? Pe cine să avertizăm? Rudele noastre, colegii de serviciu, vecinii, prietenii? Este o răspundere cât se poate de solemnă și ne vom pricinui daune sufletului nostru dacă nu ne-o vom duce la îndeplinire cu credincioșie.

Oamenii întreabă disperați: „Atunci cum să trăim?” O, cât de mulți oameni nu și-au pierdut în vremea de acum orice nădejde, fiind cuprinși de disperare și deprimare! Răspunsul Domnului este: Pocăiți-vă! Există speranță chiar și pentru cel mai rău păcătos, dar singura nădejde este în îndepărtarea de păcat, iar nu în tolerarea sa. Oamenii se plâneau că Dumnezeu nu S-ar fi purtat drept cu ei, dar El neagă acest lucru, amintindu-le că El îl va ierta pe omul rău care își mărturisește păcatul și se lasă de el. Tot așa, El îl va pedepsi pe un om drept care se întoarce înapoi la fărâdelege.

Gura lui Ezechiel a fost deschisă, el nemaifiind mut când un om care a reușit să evadeze din Ierusalim a venit și a anunțat: „Cetatea a fost capturată!” (vezi 24:27).

După câte se pare, versetele acestea se referă la puținii evrei ce au fost lăsați să locuiască mai departe în țara Israelului după căderea Ierusalimului. Ei au argumentat că dacă un singur om - Avraam - a moștenit țara, cu cât mai mare este dreptul unui grup ca al lor s-o moștenească. Dar pe Dumnezeu îl interesa calitatea, nu cantitatea. Chiar în acel timp ei comiteau tot felul de păcate de idolatrie, țara urmând să fie curățită de aceste urâciuni, care mărturiseau împotriva lor. Ei nu erau descendenți adevărați (spirituali) ai lui Avraam. Mărturisirea lor exterioară, doar cu gura, nu i-a salvat de judecată, deoarece pe Dumnezeu nu-L interesează doar vorbele rostite de cineva, ci și viața aceluia om (cf. Iacov 2:14).

Oamenilor le plăcea să-l asculte pe Ezechiel vorbindu-le, dar nu aveau de gând să pună în aplicare cuvintele sale! Când profețiile sale aveau să se împlinească, ei aveau să știe că în mijlocul lor s-a aflat un profet.

Noi trebuie să ne apropiem de Cuvântul lui Dumnezeu cu intenția de a-l pune în aplicare în viața noastră și de a ne verifica mereu inimile, ca nu cumva să nu aplicăm ceea ce am auzit. Cel mai bun răspuns la o predică nu este: „O, ce predică frumoasă a fost!” ci „Dumnezeu mi-a vorbit, acum trebuie neapărat să fac ceva.”

B. Păstorii falși și păstorul cel bun

Păstorii (dregătorii) erau interesați doar pentru binele lor, iar nu și pentru binele oilor (oamenii). Ei domneau cu asprime iar oile s-au risipit. Până în ziua de azi mulți conducători religioși nu au învățat lecția că trebuie să slujească oile pe care le păstoresc. Ei confundă „serviciul” cu un mijloc de câștig. Putem da slavă lui Dumnezeu pentru lideri care slujesc cu evlavie, dându-se exemple pe ei înșiși în fața turmei. Domnul a permis risipirea turmei în primul rând pentru a împiedica provocarea unor daune și mai mari (v. 10). Yates descrie situația foarte bine: Ni se înfățișează un tablou sfâșietor al predicatorilor necredincioși din vremea lui Ezechiel. Turma este risipită, neglijată și flămândă, în timp ce păstorii egoiști se lăfăiesc în huzur, benchetuind fără să le pese de responsabilitățile ce le revin. Ei au grijă să-și procure mâncarea lor, hainele lor și toate conforturile, dar de alții nu le pasă nici o clipă.

Prin urmare, Dumnezeu este hotărât să-și salveze oile din mâna acestor păstori falși. Dar tot timpul El are în vedere binecuvântarea și astfel va strânge oile și va purta de grijă, ocupându-Se de nevoile individuale ale persoanelor. Cea mai mare binecuvântare va consta în relația dintre Domnul și oile Sale, o părtășie intimă între Dumnezeu și om.

El va fi Păstorul lor și-i va duce în țara lor domnind peste ei (în timpul Mileniului). Evanghelistul D. L. Moody reliefează minunat slujba lui Dumnezeu față de oile Sale: Observați această serie de afirmații care încep toate cu promisiunea Domnului: „voi face cutare și cutare lucru”:

Păstorul și oile -

v. 11. Le voi căuta cu stăruință.

v. 12. Le voi izbăvi.

v. 13. Le voi scoate afară.

v. 13. Le voi aduna.

v. 13. Le voi aduce înăuntru.

v. 14. Le voi hrăni.

v. 15. Le voi duce la odihnă.

v. 16. Le voi lega pe cele rănite.

v. 16. Le voi întări pe cele slabe.

Există multe oi slabe în stâna lui Dumnezeu, dar nici una în pășunea Lui.

Unii oameni, inclusiv un anumit tip de predicatori, încearcă să sugereze că Dumnezeul Vechiului Testament ar fi o Zeitate aspră și neiubitoare, în contrast cu Dumnezeul prezentat în Noul Testament. (Un așa-zis „episcop” protestant liberal din Washington, D.C. L-a blasfemiât în anii 1950 pe Dumnezeul Vechiului Testament, numindu-L un „bully” (ceea ce s-ar putea traduce prin „tiran.” n.tr.)) John Taylor reunește minunat revelațiile despre Dumnezeu ca păstor în Vechiul și Noul Testament: Imaginea păstorului care caută pe cel rătăcit din versetul 12 este o remarcabilă anticipare a pildei oii pierdute (Luca 15:41), pe care negreșit Domnul nostru și-a întemeiat-o având ca punct de plecare acest pasaj din Ezechiel. În el sunt ilustrate cât se poate de limpede calitățile pline de duiosie și de iubire ale Dumnezeului Vechiului Testament, dându-se o lovitură de moarte celor care încearcă să introducă o linie de demarcație între Iahve, Dumnezeul Israelului, și Dumnezeul și Tatăl Domnului nostru Isus Cristos. De altfel, acesta nu e singurul pasaj [din Vechiul Testament] care vorbește despre păstorul plin de dragoste și tandrețe (cf. Psalmi 78:52; 79:13; 80:1; Isaia 40:11; 49:9f.; Ieremia 31:10).

Domnul Dumnezeu își va salva de asemenea oile Sale adevărate de păstorii falși, care sunt plini de egoism și cruzime. „Robul meu David” din versetele 23 și 24 se referă la Domnul Isus, care este descendent al lui David. Evreul creștin David Baron explică: Chiar și evreii au explicat numele „David” din aceste pasaje ca o referire la Mesia - marele Fiu al lui David în care își găsesc împlinirea toate promisiunile făcute către casa lui David. Astfel Kimchi, în comentariul său asupra textului de la Ezechiel 34:23, spune: „Robul Meu David - adică, Mesia care va ieși din sămânța sa în vremea mântuirii”: iar în versetul 24 din capitolul 37 el face următoarea observație: „Regele Mesia - numele Său se va numi David deoarece El va fi din sămânța lui David.” Și tot așa procedează, practic; toți comentatorii.

Sunt descrise aici siguranța și prosperitatea turmei lui Dumnezeu în timpul viitoarei domnii a lui Cristos. În cadrul unui legământ de pace (v. 25) vor fi șuvoaie de binecuvântare (v. 26) și o grădină renumită (v. 29). Forma ideală de guvernământ este o monarhie benefică și absolută, avându-L pe Cristos ca Rege.

C. Pierzarea Edomului

Muntele Seir este Edom. Acea țară este înfierată aici de Domnul din pricina urii nepotolite pe care a avut în permanență față de evrei, pentru ca s-a bucurat de căderea Ierusalimului, s-a purtat cu cruzime față de fugari și pentru că a complotat să pună mâna pe țara Israelului. Edomul dorea binecuvântarea dar pe Domnul nu-L dorea. Despărțiți de Domnul Isus nu putem fi binecuvântați, adevăr valabil și în zilele noastre. Edom este sortit veșnicei pustiiri și pierderii oricărui legături comerciale (v. 7).

Edomul i-a blasfemiât pe evrei, tratându-i ca pe niște dușmani. Dar Domnul încă Se identifică pe Sine cu poporul Său. Copiii Lui au fost disciplinați de El, dar nu și respinși. Edomul a făcut greșeala mare de a nu fi observat această importantă distincție.

După cum s-a bucurat Edomul de pustiirea Israelului, tot așa se va bucura întregul pământ de nimicirea Edomului. Lui Dumnezeu nu-I face plăcere când credincioșii se bucură în taină de căderea dușmanilor credinței. Dragostea adevărată nu simte nici o satisfacție, nici măcar în taină, când alții sunt copleșiți de durere - fie prieteni, fie dușmani.

Capitolul 36 a fost numit „Evanghelia după Ezechiel, ”în mare măsură datorită versetelor 25-30.

Națiunile care au luat cu japca țara Israelului, bătându-și joc de poporul lui Dumnezeu, în special națiunea Edom, vor fi pedepsite de Iehova.”

Cetățile Israelului și târgurile sale vor fi locuite, țara urmând să fie mai mănoasă și mai prosperă decât în orice perioadă anterioară; iar celelalte națiuni nu vor mai lovi Israelul cu tot felul de împunsături răutăcioase.

Dar nu numai țara va fi restaurată, ci și oamenii, fiind repatriați. Iată motivele pentru care au fost exilați: vărsările de sânge și idolatria; ei au făcut să fie vorbit de rău numele lui Dumnezeu printre națiunile în mijlocul cărora au umblat.

Pavel citează versetul 22 la Romani 2:24, când face un rechizitoriu aspru la adresa inconsecvenței evreilor în raport cu Neamurile și cu legea. Pentru a-Și răzbuna numele, iar nu de dragul lui Israel, îi va readuce Dumnezeu pe israeliți înapoi în patria lor.

Versetele 24-29 descriu regenerarea spirituală a Israelului. Dumnezeu îi va curăți, le va dăruia o inimă nouă și un duh nou (nașterea din nou) și-i va salva de necurăție. Keil comentează pe marginea acestui important pasaj: Curățirea de păcate, care corespunde cu îndreptățirea, și nu trebuie confundată cu sfințirea, este urmată de reînnoirea cu Duhul Sfânt, care îndepărtează inima veche de piatră, punând în locul ei o inimă nouă de carne, pentru ca omul să poată aduce la îndeplinire poruncile lui Dumnezeu și să umble în noua viață. Când Domnul nostru S-a minunat de ignoranța lui Nicodim cu privire la nașterea din nou, negreșit El Se va fi așteptat ca acest pasaj din Ezechiel să-i fie cunoscut acestui învățător al Israelului (Ioan 3:10).

Se va produce o creștere substanțială a recoltelor de grâne și de fructe, israeliții nemaisuferind niciodată de foame. Toate acestea le va realiza Domnul, nu pentru meritele lor, ci pentru a-Și da cinste Numelui Său.

Națiunile din jur vor cunoaște că Dumnezeu a repopulat și resădit țara. Oamenii vor fi din nou numeroși ca turmele de animale în Ierusalim în zilele de sărbătoare. Aceste profeții au cunoscut o împlinire parțială când s-au întors evreii din exilul babilonean, dar împlinirea lor deplină este încă în viitor. În timpul domniei viitoare a lui Cristos. Israelul modern a dobândit statutul de stat independent în anul 1948. Evreii se întorc chiar în prezent, în număr destul de mic în țara lor, cuprinși de necredință. Prin urmare acesta este un indiciu al faptului că se apropie venirea Domnului.

E. Vedenia văii oaselor uscate (37:1-14)

În vedenia din versetele 1 și 2, Ezechiel a văzut oasele uscate ale lui Israel și Iuda, într-o vale. I s-a poruncit să proorocească oaselor să învie. Yates aplică acest lucru la propria noastră nevoie din zilele noastre de a avea suflarea vieții: într-o manieră neobișnuită, stranie și dramatică, profetul aduce vestea plină de bucurie conform căreia mai este nădejde pentru Israel. Da, încă mai e loc pentru o trezire! Chiar oasele uscate, lîră tendoane, lipsite de carne și sânge, pot învia. Venirea Duhului lui Dumnezeu aduce viață. Același adevăr extraordinar este necesar și astăzi într-o lume plină de oase uscate. Avem nevoie să vină Duhul Sfânt cu puterea Sa dătătoare de viață, pentru ca o trezire adevărată să cuprindă întregul pământ, (Geneza 2:7; Apocalipsa 11:11).

Prima oară când a rostit Cuvântul lui Dumnezeu oasele au fost acoperite de tendoane, carne și piele.

În continuare el a prorocit vîntului sau suflării și trupurile au fost pătrunse de suflare. Lucrul acesta își găsește împlinirea în restaurarea națională a Israelului (v. 11-14), mai întâi restaurarea unui popor mort din punct de vedere spiritual, și apoi regenerarea lor.

Să nu ne scape paralela cu propria noastră regenerare. Trebuie să fie prezent Cuvântul Domnului (v. 4) și Spiritul (suflarea) lui Dumnezeu (v. 9).

F. Reunificarea celor două regate Israel și Iuda (37:15-28)

Ezechiel primește în continuare porunca de a lua două bețe, unul reprezentând pe Iuda și celălalt pe Israel (Iosif și Efraim). Punându-le cap la cap, el a făcut din ele un singur băț. Asta înseamnă că cele două regate, rupte în două în timpul domniei lui Roboam, vor fi reunite. Un singur rege (Mesia) va domni peste ele. Ele vor fi salvate, curățite și restaurate.

David (aici Domnul Isus) va fi regele iar oamenii îl vor asculta implicit. Dumnezeu va încheia un legământ veșnic de pace cu ei iar templul va fi stabilit în mijlocul lor. Această profecție încă nu s-a împlinit.

Capitolul de față împreună cu următorul prezic nimicirea viitoare a vrăjmașilor lui Israel. Gog este în fruntea acestor dușmani iar Magog este țara acestuia. Nu există un acord de păreri în rândurile cercetătorilor Bibliei asupra identității lui Gog. Se pare că timpul desfășurării evenimentelor descrise aici va fi după revenirea Israelului în țară. Dar înainte de a începe Mii de ani (Mileniul). Gogul și Magogul despre care vorbește Apocalipsa 20:8 aparțin însă perioadei de după Mileniu.

G. Distrugerea dușmanilor viitori ai Israelului (cap. 38,39)

Dumnezeu va ademini pe Gog și pe aliații săi ca să-și strângă trupele (v. 1-6). Despre Gog se spune că este prințul Roșului, (Versiunea KJV, care redă termenul ebraic roș ca adjectiv cu sensul de „principal” modificând sensul lui „prinț”, se bazează pe textul latin al traducerii Vulgata și pe Targum, și nu este o redare exactă. Surprinzător este faptul că tocmai această variantă a fost adoptată de traducerea NIV, poate ele teamă ca nu cumva oamenii să interpreteze termenul Roș drept Rusia. Dar interpretarea lui Roș ca nume propriu nu rezolvă problema, neputând stabili la ce domeniu se aplică termenul. S-ar putea, într-adevăr, referi la Rusia, dar nu este deloc cert. Cei mai mulți istorici și geografi precizează că Meșec și Tubal ar fi regiuni din zona centrală a Turciei actuale.) Meșecul și Tubalului, denumiri pe care unii le-au interpretat ca fiind termenii din care provin Rusia, Moscova și Tobolsk. Este o posibilitate fascinantă, dar nici pe departe dovedită. Aceștia se vor deplasa în sud, atacând Israelul. Evreii vor locui în acest timp în siguranță, în sate fără ziduri. Dumnezeu cunoaște planurile dușmanului chiar cu mii de ani înainte. El are un plan pentru izbăvirea poporului Său, ceea ce-i umple de mîngâiere pe credincioși.

Apoi forțele lui Gog se vor năpusti asupra țării. Dar vor fi împinate de mânia și gelozia lui Dumnezeu. Țara va fi groaznic zguduită de un mare cutremur; oamenii lui Gog vor fi îngroziți de ciumă, sânge, ploi torențiale, grindină, foc și pucioasă (v. 17-23).

Distrugerea dușmanilor lui Dumnezeu ne amintește de promisiunea lui Dumnezeu din Isaia 54:17: „Nici o armă făurită împotriva ta nu va propăși. Aceasta este moștenirea slujitorilor Domnului.”

Hoardele lui Gog vor fi total nimicite pe munții lui Israel. Menționarea arcurilor și săgeților din versetul 3 nu înseamnă neapărat că aceste armate din viitor vor recurge la tipul acesta de arme primitive, deși nu este exclus să se întâmple așa. Dar de ce ar proceda vreo națiune în felul acesta? - s-ar putea cineva întreba. O explicație posibilă ar fi faptul că de ani de zile diverse puteri militare lucrează de zor, încercând să inventeze arme care să facă total inutile orice arme mecanice, cum ar fi tancul, avionul etc. Dacă această invenție va reuși, atunci va fi nevoie din nou să se revină la cai și la arme ne-mecanice în cursul războaielor. Pe de altă parte, S. Maxwell Coder susține că termenii din originalul ebraic sunt suficient de labili pentru a permite existența unor armamente moderne, sofisticate. Astfel arcurile și săgețile ar putea însemna dispozitive de lansare și proiectile. „Caii” de la 38:4 (textual „săritorii”) ar putea fi vehicule autopropulsate ca de exemplu tancuri sau elicoptere. Armele de la 39:9,10 nu sunt neapărat făcute din lemn. Termenul din original ar putea însemna, conform multor comentatori, echipament militar cum ar fi carburant sau propulsoare de rachete.

Domnul își va răzbuna numele Său cel sfânt în ziua aceea.

Armele lui Gog, împrăștiate pe munți, vor asigura combustibil pe o perioadă de șapte ani. Faptul că nu vor avea nevoie de lemne de pe câmp sau din pădure cu care să facă focuri de tabără ar părea să vină în sprijinul părerii că abundentele arme abandonate vor fi totuși confecționate din lemn.

Îngroparea trupurilor moarte va avea loc în Valea lui Hamon Gog (Mulțimea lui Gog), la răsărit de Marea Moartă. Această operație va dura șapte luni.

Trupurile moarte ale cailor și călăreților vor asigura un mare ospăț pentru păsările și animalele de pradă.

În ziua aceea, Neamurile vor ști că robia Israelului s-a datorat nu faptului că Dumnezeu ar fi fost neputincios în a o împiedica să se întâmple, ci din pricina faptului că necurăția și fărădelegile poporului lui Dumnezeu au reclamat acest lucru.

Restaurarea, lui Israel va fi astfel completă. Israeliții vor uita rușinea lor și-L vor recunoaște pe Domnul, care își va revărsa Duhul Său peste casa lui Israel.

1. Omul cu trestia de măsurat

Încă de la primele versete aflăm că lui Ezechiel i s-a dăruit o vedenie a cetății Ierusalim și a templului din timpul Mileniului. În al paisprezecelea an după ce a fost capturat Ierusalimul, Ezechiel a fost răpit în cadrul unor vedenii și așezat pe un munte foarte înalt. I s-a arătat o vedenie a cetății Ierusalim și a templului milenar de către un om a cărui înfățișare era ca de bronz. Profetului i s-a poruncit să-și fixeze în minte tot ce a văzut și să facă cunoscut casei lui Israel. Exact acest lucru îl face el în capitolele ce urmează.

2. Poarta de răsărit a curții exterioare

Întrucât templul era dispus de la est la vest, intrarea naturală a fost poarta de est, și tocmai cu acest amănunt arhitectural începe descrierea. Mai întâi, zidul din jurul exteriorului templului este măsurat (v. 5). Apoi este descrisă poarta de est a acestei curți exterioare (v. 6-16).

3. Curtea exterioară

În fața pavimentului, care ar putea fi un fel de mozaic, ca la 2 Cronici 7:3 și Estera 1:6, urmează să se afle treizeci de cămăruțe.

4. Celelalte două porți ale curții exterioare

Poarta îndreptată spre nord urmează să fie ca cea de est, cu bolți și palmieri. Poarta de sud are aceleași dimensiuni și aceeași structură. Spre vest nu există nici o poartă.

5. Cele trei porți ale curții interioare

Curtea interioară are de asemenea trei porți: poarta de sud (v. 28-31); o a doua poartă spre est (v. 32-34); și o poartă spre nord (v. 35-37).

6. Echipamentul pentru jertfe

Opt mese din portic vor fi la poarta de nord pentru animalele de jertfă. De asemenea, patru mese din piatră cioplită vor fi folosite pentru arderile-de-tot. Vor exista instrumente pentru sacrificarea animalelor și cârlige de un lat de palmă.

7. Camerele pentru preoți

Vor fi camere pentru cântăreți, una spre sud și alta spre nord. Prima va fi pentru preoții care au în grija lor templul; cealaltă dinspre nord este pentru preoții care au în grija lor altarul (fiii lui Iadoc).

8. Porticul templului

Porticul sau pridvorul templului pare să fie proiectat ca cel din templul lui Solomon. Stâlpii ne amintesc de cei numiți Iachin și Boaz din templul lui Solomon (1 Regi 7:2.1).

Capitolul 40 se ocupă în principal de zona din jurul templului; capitolul 41 descrie templul propriu-zis. Măsurătorile detaliate din capitolele 40-43 ne amintesc că în toată slujirea noastră trebuie să construim conform datelor prescrise de Dumnezeu (vezi Exod 25:40). Aceste măsurători precise nu ar avea nici un sens, dacă nu am avea de a face cu o clădire în sens literal. O clădire alegorică sau simbolică nu ar fi prezentată cu atâtea detalii arhitectonice. De asemenea, nimeni nu a putut să ofere o explicație satisfăcătoare a diverselor componente, dacă într-adevăr acestea ar fi doar simbolice, cum susțin unii.

9. Templul și Locul Preasfânt

Măsurătorile lăcașului de închinăciune urmează a fi exact ca cele din templul lui Solomon și de două ori mai mari decât cortul (tabernacolul) din pustie. Omul cu înfățișare de bronz l-a dus pe Ezechiel în lăcașul de închinăciune (sanctuar), dar numai el singur a intrat în Locul Preasfânt, amintindu-ne din nou despre restricțiile ce guvernau templul din vechime și din cortul întâlnirii cu privire la intrarea în Sfânta Sfințelor (vezi Evrei 9:8, 12; 10:19). Aceeași divizare dublă a templului străvechi se pare că va continua și în templul din timpul Mileniului.

10. Camerele laterale

Templul va fi foarte masiv și încăpător; va avea trei caturi cu treizeci de camere la fiecare cat. Pe linie ascendentă ele vor crește în mărime, probabil printr-o pătrundere mai mare în interiorul structurii propriu-zise, în gen de scară (v. 7).

În fața laturii de vest a complexului templului se va afla o clădire separată de șaptezeci de coți pe nouăzeci de coți. Nu se precizează scopul acestei clădiri.

12. Măsurătorile templului

Călăuza lui Ezechiel la templu l-a măsurat și a constatat că are o sută de coți lungime și o sută de coți lățime.

13. Decorul interior și mobilierul templului

Interiorul templului urmează să fie prevăzut cu galerii de ambele părți, stâlpi ai ușilor și cadre de ferestre teșite. Heruvimi și palmieri vor avea rol decorativ, alternând de jur împrejurul clădirii. Heruvimii, care ne amintesc de sfințenia lui Dumnezeu (vezi Geneza 3) vor avea o față de pui leu întoarsă către un palmier și o față de om către celălalt palmier. Palmierii simbolizează victoria și neprihănirea în Scriptură.

Altarul, ce trebuie să fie din lemn, este numit de călăuza lui Ezechiel: „masa ce este în fața Domnului.” Templul urmează să fie prevăzut cu două uși din câte două panouri fiecare, de asemenea sculptate cu heruvimi și palmieri. Porticul din afară va fi acoperit cu un coviltir de lemn.

Nu se spune nimic despre vreo catapeteasmă, sau despre chivot sau despre vreun mare preot. Catapeteasma a fost sfășiată în două la Calvar. Simbolismul chivotului este împlinit de Cristos iar acolo El va fi Slăvitul Mare Preot.

14. Camerele de locuit ale preoților

Preoții vor locui în partea de nord și de sud a templului. În aceste zone preoții vor mânca jertfele prea sfinte și-și vor întreține veșmintele sacre pentru slujbă.

15. Măsurătorile curții exterioare

Măsurătorile curții exterioare vor fi de cinci sute de trestii de fiecare din cele patru laturi. Distincția dintre sfânt și cel nesfânt (sau comun) din versetul 20 este deosebirea dintre ceea ce noi am numi sacru și secular. Este deosebirea dintre închinare și treburile obișnuite de fiecare zi.

B. Închinarea în timpul Mileniului (capitolele 43,44)

Anterior în cuprinsul cărții Ezechiel (11:23) am văzut norul de slavă părăsind cu reticență templul din Ierusalim. Dar slava Dumnezeului lui Israel se va întoarce în Persoana Domnului Isus, când El va veni să domnească.

El va locui pe veci în mijlocul poporului Său; nu se va mai practica desfrâu (idolatria) și toate urâciunile ce însoțesc această practică la umbra templului.

Când Casa lui Israel se va rușina de tot ce au făcut, vor vedea tiparul, proiectul și aranjamentul noului templu. De îndată ce se vor pocăi, Dumnezeu le va dăruia o nouă speranță. (Și noi ar trebui să reacționăm în felul acesta când se pocăiește cineva.) Oamenilor a trebuit să li se spună că întreaga zonă din jurul vârfului muntelui pe care se va clădi templul va fi preasfântă.

Adevărata vedere a slavei Domnului ne face să ne rușinăm de nelegiuirile noastre (v. 10):

Privirea ce l-a topit pe Petru,

Fața ce Ștefan a văzut-o,

Inima ce a plâns cu Măria

E singura ce de idoli ne poate îndepărta.

- Autor anonim

În continuare sunt date măsurătorile altarului, care se pare că este ca o platformă terasată. Vatra altarului este chiar suprafața altarului, unde se face focul. Altarul va avea patru coarne ce se ridică din vatră. O trăsătură neobișnuită a acestui altar va fi faptul că va avea patru trepte ce vor conduce la el; or, acest lucru fusese interzis în cadrul primului templu. Acesta va fi însă atât de înalt încât va fi nevoie de o modalitate de a se ajunge până sus.

În continuare se prescrie ritualul ce va trebui respectat pentru consacrarea altarului prin sânge. Asta va dura șapte zile și importanța sa în închinarea publică a Israelului se poate vedea din mai multe texte din Vechiul Testament: Exod 29:37; Levitic 8:11,15, 9,33; 1 Regi 8:62-65; și 2 Cronici 7:4-10. După toate aceste rituri, în ziua a opta vor începe jertfele regulate.

Capitolul se încheie pe o notă de îmbărbătare: nu numai că Dumnezeu va accepta ofrandele oamenilor, ci „Eu vă voi accepta,” spune Domnul Dumnezeu. Observați că preoții în ziua aceea vor fi fiii lui Țadoc (v. 19), o onoare ce va izvorî probabil din loialitatea neclintită a lui Țadoc față de David și Solomon.

Porta de est a curții exterioare trebuie să stea în permanență închisă deoarece odată ce Domnul va reveni în templu, nu va mai pleca niciodată. Doar prințul va putea sta în porticului porții și mânca jertfa acolo. Unii cred că prințul este Mesia însuși, alții că este un descendent al lui David care va sluji de vice-regent sub Cristos. Regele. Dar F. W. Grant scoate în evidență faptul că el nu poate fi Mesia, deoarece are fii (46:16) și aduce o jertfă de păcat pentru el însuși (45:22).

Când Domnul l-a adus pe Ezechiel în partea din față a templului, profetul a fost izbit de gloria Domnului, în timp ce aceasta a umplut casa. Versetul 4 ar trebui să genereze o dorință aprinsă de a avea adunări de închinăciune în care slava Domnului să fie atât de evidentă încât închinătorii să se proștearnă înaintea Lui. Domnul l-a instruit să ia aminte îndeaproape la noile rânduieli privitoare la templu, la intrarea și ieșirile sale (v. 5), și să-i prevină pe oameni că trebuie să înceteze folosirea oricărui străin în cadrul slujbei de la templu (v. 6-9).

De aici înainte lucrările de corvoadă vor fi repartizate leviților, care căzuseră odată în idolatrie. Numai fiii lui Țadoc vor putea sluji ca preoți, apropiindu-se și slujind lui Dumnezeu. Fiii lui Țadoc au fost credincioși în vremurile de necaz prin care a trecut David (2Samuel 15:24; 1Regi 1:32 etc; 2:26, 27, 35). S-ar putea ca leviții să fie suspendați din slujba lor preoțească din pricina blestemului rostit împotriva familiei lui Eli, datorită necredincioșiei sale din perioada regilor. Aflăm din toate acestea că păcatul are adesea consecințe amare și că credincioșia va fi răsplătită.

Preoții vor fi obligați să poarte haine de in, nu de lână. Expresia „în hainele lor sfinte ei nu vor sfinți poporul” (v. 19b) se referă la o sfințenie ritualistă rezervată doar pentru slujba sanctuarului, nu pentru îndatoririle obișnuite ale preoților (Exod 29:37; 30:29; Levitic 6:18,27; Hagai 2:10-12).

Se dau reguli pentru tunsori corecte, cu privire la vin și la căsătoriile corespunzătoare pentru preoți.

Fiii lui Țadoc vor sluji și în rolul de învățători și judecători, făcându-i pe copiii lui Dumnezeu să discernă între ceea ce e sfânt și curat pe de o parte și ceea ce e nesfânt și necurat, pe de altă parte.

Contactul necesar cu un mort va necesita anumite ritualuri de curățire.

Ei vor fi întreținuți din lucrurile închinat Domnului. Domnul vrea să fie moștenirea lor, iar ei nu vor avea nimic pe pământ. Acest lucru este valabil în cazul slujitorilor lui Dumnezeu astăzi; El dorește să ne găsim desfătarea deplină în El, și astfel să putem fi liberi să slujim și neîmpovărați de atașamente lumești. Ca Pavel și noi putem învăța să fim mulțumiți în orice stare ne-am afla (Filipeni 4:11), dar este un lucru pe care trebuie să ne deprindem să-l învățăm, deoarece nu se obține de la sine. Un om frânt poate spune „Nu doresc pe nimeni pe pământ în afară de Tine. Dumnezeu este tăria inimii mele și porțiunea mea pe veci" (Psalmi 73:25,26).

În centrul țării Israelului, se va pune deoparte o porțiune de teren ca district sfânt pentru Domnul. Acest teren va fi de douăzeci și cinci de mii de coți pe zece mii.

Va fi împărțit în două fâșii. Jumătatea de sus va conține sanctuarul și va fi în același timp pentru preoți. Jumătatea de jos va fi pentru leviți.

În partea de jos a pătratului va fi o a treia fâșie, un loc comun, care va cuprinde cetatea Ierusalim.

Tot terenul din partea de est și de vest a acestui pătrat, până la hotarele țării, va aparține prințului.

Prinții Israelului trebuie să aplice dreptatea în toate relațiile lor cu oamenii (v. 9), folosind balanțe și măsurători drepte.

În aceste versete tuturor oamenilor li se cere să aducă un anumit procent din recoltele lor prințului din Israel, pentru ca din aceste ofrande să se aducă jertfele obișnuite, la timpurile prevăzute.

În prima zi a lunii întâi, sanctuarul urmează să fie curățit iar în a șaptea zi a aceleași luni, oamenii urmează să fie curățiți de păcatele comise neintenționat sau din ignoranță.

Paștele trebuie serbat în ziua a paisprezecea a lunii întâi iar Sărbătoarea Corturilor în ziua a cincisprezecea a lunii a șaptea. Nu se menționează Sărbătoarea Rusalilor, Sărbătoarea Trămbițelor sau Ziua Ispășirii. În lumina tuturor acestor ritualuri și zile sfinte, ce recunoscători trebuie să fim noi pentru lucrarea înlocuitoare adusă odată pentru totdeauna de Cristos pentru noi!

Jertfele din timpul Mileniului

În Ezechiel 43:20,26; 45:15, 17 despre unele din jertfe ce vor fi aduse în timpul Mileniului se spune clar că vor fi în scopul ispășirii. Cum putem reconcilia atunci acest text cu cel de la Evrei 10:12: „Dar Omul acesta, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate pe veci, S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu." Sau Evrei 10:18: „Dar acolo unde este iertare de păcate, nu mai este jertfă pentru păcat."?

În sensul pe care-l are în VT, termenul „ispășire" (textual „acoperire") nu înseamnă niciodată îndepărtare a păcatelor. Evrei 10:4 ne amintește că „...nu este posibil ca sângele taurilor și al caprelor să îndepărteze păcatele." Mai degrabă jertfele au fost o amintire anuală a păcatelor (Evrei 10:3). Ce a însemnat atunci atonement (ispășire)? A însemnat că jertfele produceau o curăție exterioară, ceremonială. Ele le confereau oamenilor o purificare rituală, învrednicindu-i să se apropie ca închinători în părtășie cu Dumnezeu. Jertfele făceau ispășire chiar pentru lucruri inanimate, cum ar fi altarul (Exod 29:37), unde nu se punea problema iertării de păcate. Tot ce înseamnă este că altarul era curățit din punct de vedere ceremonial și astfel devenea potrivit pentru lucrarea lui Dumnezeu.

Când citim despre iertarea de păcatul neintenționat în legătură cu ispășirea (Levitic 4:20), aceasta nu poate să însemne decât îndepărtarea întinării ceremoniale, pentru ca persoana să se poată apropia la închinare.

În zilele noastre termenul atonement (ispășire) a căpătat un sens mult mai larg și mai profund. Este folosit, de pildă, pentru a descrie lucrarea jertfitoare a lui Cristos prin care păcatele noastre sunt îndepărtate iar noi suntem împăcați cu Dumnezeu. Dar nu are niciodată sensul acesta în Biblie. (La Romani 5:11 în traducerea KJV, termenul atonement (ispășire) ar fi trebuit să fie înlocuit cu reconciliation (împăcare) ca în NKJV și în alte versiuni.)

Jertfele în istoria Israelului îndreptau privirile spre jertfa perfectă și completă a lui Cristos. Jertfele din timpul Mileniului vor comemora lucrarea Sa de pe Calvar. Ele vor fi memoriale pentru Israel cum este Cina Domnului pentru noi. Pasajele din Evrei nu exclud nici o ceremonie de aducere de jertfe în viitor. Dar ele insistă că nici un fel de jertfe viitoare nu vor putea fi în stare să se ocupe în mod eficace de păcate, după cum n-au putut să o facă nici în trecut.

Versetele 1-8 ne spun cum prințul urmează să stea la poarta de est a curții interioare pentru a se închina când își aduce jertfele pentru Sărbătoarea Sabatului și cea a Lunii Noi (v. 6). El nu poate intra în curtea interioară. Oamenii trebuie să stea în spatele prințului și să se închine în timp ce preoții aduc jertfa. Nici prințul, nici oamenii nu au voie să intre în curtea interioară. În Mileniu, Israel îl va vedea pe Cristos în jertfe, ceea ce națiunea integrală n-a făcut în trecut.

Oamenii trebuie să iasă din curtea exterioară prin poartă opusă celei prin care au intrat. Ei trebuie să urmărească mișcările prințului.

În versetele 11 și 12 sunt descrise jertfele de bunăvoie ale prințului.

În versetele 13-15 jertfele zilnice. Legi privitoare la averea prințului îl împiedică de a o pierde pentru totdeauna sau de a și-o mări pe căi necinstite.

Sunt prevăzute bucătării pentru preoți și pentru popor.

1. Vindecarea apelor

Ezechiel a văzut o vedenie a unui râu care curgea de la ușa templului, curgând pe lângă altar și ajungând la zidul de sud al porții de est, după care se vărsa în Marea Moartă. Apele mării vor fi vindecate și vor fi pline de pești. Yates scrie: Apa vieții este un simbol folosit cu precădere în Vechiul Testament. Zonele aride au nevoie de apă ca să întrețină viața. Ezechiel vede curgând din Templu un pârâu care trece prin zonele aride din Arabah. Crescând în volum, pârâul acesta aduce viață și sănătate și rodnicie pretutindeni pe unde trece. Este singurul remediu de care este nevoie. Isus S-a folosit de acest simbol ca punct de plecare pentru predica ținută femeii de la fântână. (conform și Psalmi 1:3; 46:4; Ioel 3:18; Zaharia 14:8; Ioan 4:7-15; 7:38; Apocalipsa 22:1.2). Acest pârâu (sau râu în adevărat sens geografic) este un minunat simbol al binecuvântării, larg răspândite, dar incomplete (v. 11) ce se va revărsa în timpul Domniei lui Cristos din Mileniu. Dumnezeu va locui în templu și, prin urmare, va fi un râu de binecuvântare, crescând mereu, care se va întinde și spre alte locuri. Astăzi Dumnezeu locuiește în trupurile noastre (1 Corinteni 6:19) și prin urmare ar fi normal ca un râu de binecuvântare să se reverse de la noi spre alții din jurul nostru (Ioan 7:37, 38). „Dacă un om este umplut cu Duhul Sfânt și viața lui atinge alte vieți, se vor produce numaidecât lucruri semnificative pentru Dumnezeu.” Ce provocare pentru noi să îndeplinim condițiile care să poată produce binecuvântarea! Râul va aduce viață pretutindeni pe unde va trece - o imagine vie a lucrării dătătoare de viață a Duhului Sfânt.

2. Hotarele țării (47:13-23)

Hotarele viitoare și diviziunile țării sunt prezentate în continuare. Aici sunt descrise hotarele. Menționarea de către Ezechiel a râului Iordan ca hotar al țării (v. 18) nu poate fi o greșeală. Negreșit el știa că țara se va întinde spre răsărit până la Eufrat (Geneza 15:18). Probabil că aici el se referă la ocuparea preliminară a Palestinei însăși. Sau ar putea fi un indiciu al faptului că Iordanul forma odinioară doar o parte din hotarul de răsărit, pe când restul teritoriului mergea mai departe, spre nord, nord-est până la Eufrat. A doua explicație este mai puțin populară, dar întrucât descrierea dată de Ezechiel este atât de detaliată și el nu menționează deloc Eufratul, merită să fie luată în considerare.

În cadrul porțiunii alocate fiecărui trib în parte, terenurile vor fi împărțite prin tragere la sorți, potrivit cu semințiile lui Israel, dar străinii nu vor fi excluși de la o moștenire.

3. Împărțirea țării

Se pare că țara va fi împărțită în fâșii orizontale, de la Marea Mediterană spre hotarul de răsărit al țării. Fâșia cea mai de nord va fi alocată tribului lui Dan (v. 1). Apoi sub ea va fi cea a lui Așer (v. 2), pentru Neftali (v. 3), pentru Manase (v. 4), pentru Efraim (v. 5), pentru Ruben (v. 6) și pentru Iuda (v. 7).

La sud de Iuda va fi porțiunea deja repartizată prințului, ce va cuprinde sanctuarul și cetatea Ierusalim. Acest „district sfânt” va fi un pătrat mare ce se va învecina cu partea de nord a Mării Moarte. Va fi împărțit în trei fâșii orizontale, partea cea mai de nord aparținând preoților și având templul milenar în centru. Fâșia din mijloc va fi pentru leviți, iar fâșia de sud pentru oamenii de rând, având în centru Ierusalimul. Restul teritoriului la est și vest de pătrat va aparține prințului.

Apoi la sud de acest district vor fi secțiuni pentru triburile Beniamin (v. 23), Simeon (v. 24), Isahar (v. 25), Zabulon (v. 26) și Gad (v. 27).

Cetatea Noua Ierusalim va avea douăsprezece porți, câte trei de fiecare latură, una pentru fiecare din cele douăsprezece triburi ale Israelului. Numele cetății va fi: Uhova Șamah - DOMNUL ESTE ACOLO. Numele acesta ne amintește de ceea ce a fost întotdeauna în inima lui Dumnezeu: El își iubește creaturile atât de mult încât din totdeauna a intenționat să le aibă în apropiere de El. El caută mereu, întrebând: „Unde ești?”, chemând la pocăință și credință. Ca Fiul al lui Dumnezeu El s-a coborât chiar aici jos pe pământ ca să moară pentru noi. Dorința Lui va fi împlinită: omul va fi aproape de inima Lui. Noi ne putem angrena și participa alături de El în căutarea de suflete pierdute chiar acum în timp ce trăim aproape de inima Lui aici pe pământ. Asta dorește Dumnezeu pentru noi.

Încheiem comentariul asupra cărții Ezechiel cu un rezumat alcătuit de cărturarul creștin evreu în materie de Vechiul Testament Charles L. Feinberg: Această profeție fără egal a început cu o vedenie a slavei lui Dumnezeu și se încheie, cu o descriere a slavei Domnului în cetatea proslăvită Ierusalimul. Ezechiel încheie, asemenea lui Ioan în Apocalipsa, cu Dumnezeu locuind cu omul în sfințenie și slavă. Dincolo de asta nu mai există nici un țel mai mare al istoriei și al relațiilor lui Dumnezeu cu omul.

clickbible.org